

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk

- ★ Rådets forordning (EØF) Nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med virksomhedssammenslutninger 1

II Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk

Rådet

89/662/EØF:

- ★ Rådets direktiv af 11. december 1989 om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked 13

89/663/EØF:

- ★ Rådets afgørelse af 14. december 1989 om ændring af afgørelse 87/327/EØF om vedtagelse af Fællesskabets handlingsprogram til fremme af de studerendes mobilitet (ERASMUS) 23

89/664/Euratom:

- ★ Rådets beslutning af 15. december 1989 om vedtagelse af et specifikt program for forskning og teknologisk udvikling for Det Europæiske Atomenergifællesskab på området forvaltning og opbevaring af radioaktivt affald (1990 til 1994) 28

89/665/EØF:

- ★ Rådets direktiv af 21. december 1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter 33

2

(Fortsættes på omslagets anden side)

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for rammerne af landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

Indhold (fortsat)

89/666/EØF:

- ★ Rådets ellefte direktiv af 21. december 1989 om offentlighed vedrørende filialer oprettet i en medlemsstat af visse former for selskaber henhørende under en anden stats retsregler 36

89/667/EØF:

- ★ Rådets tolvte direktiv af 21. december 1989 på selskabsrettens område om enkeltmands-selskaber med begrænset ansvar 40

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 4064/89

af 21. december 1989

om kontrol med virksomhedssammenslutninger

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 87 og 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- 1) For at virkeliggøre de grundlæggende mål i Traktaten har Fællesskabet i henhold til artikel 3, litra f), til opgave »at gennemføre en ordning, der sikrer, at konkurrencen inden for fællesmarkedet ikke fordrøjes«;
- 2) en sådan ordning er nødvendig for gennemførelsen af det indre marked i 1992 og dets senere udbygning;
- 3) afskaffelsen af grænserne inden for Fællesskabet fører til og vil føre til betydelige strukturændringer i Fællesskabets erhvervsliv, specielt i form af virksomhedssammenslutninger;;;
- 4) denne udvikling må hilses velkommen, idet den tilgodeser behovet for en dynamisk konkurrence og fører til en forøgelse af den europæiske industris konkurrenceevne, forbedring af vækstbetingelserne samt højnelse af levestandarden i Fællesskabet;
- 5) det må imidlertid sikres, at strukturændringerne ikke på længere sigt skader konkurrencen; fællesskabsretten bør følgelig indeholde bestemmelser vedrørende sam-

menslutninger, der vil kunne hindre den faktiske konkurrence på det fælles marked eller en væsentlig del heraf betydeligt;

- 6) artikel 85 og 86 er, selv om de efter Domstolens retspraksis finder anvendelse på visse sammenslutninger, ikke tilstrækkelige til at omfatte alle de transaktioner, der vil kunne vise sig at være uforenelige med den ordning uden konkurrenceforvriddning, som Traktaten tilsigter;
- 7) der skal derfor skabes nye retlige rammer i form af en forordning, der muliggør en effektiv kontrol med alle sammenslutninger på baggrund af deres indvirkning på konkurrencestrukturen i Fællesskabet, og som skal være den eneste forordning, der finder anvendelse på sådanne sammenslutninger;
- 8) denne forordning bør derfor ikke alene baseres på Traktatens artikel 87, men især på dens artikel 235, i henhold til hvilken Fællesskabet kan tillægge sig selv de yderligere beføjelser, der måtte være nødvendige for at virkeliggøre dets mål, også for så vidt angår sammenslutninger på markederne for de landbrugsprodukter, der er anført i Traktatens bilag II;
- 9) de bestemmelser, der skal fastsættes i denne forordning, bør gælde for væsentlige strukturændringer, hvis virkninger for markedet går ud over en medlemsstats grænser;
- 10) denne forordnings anvendelsesområde bør derfor defineres på grundlag af den geografiske udstrækning af de berørte virksomheders aktiviteter og afgrænses ved kvantitative tærskelværdier, således at forordningen kommer til at omfatte sammenslutninger af fællesskabsdimension; efter en indledende fase af denne forordnings anvendelse skal disse tærskler revideres på baggrund af den indhøstede erfaring;
- 11) der foreligger en sammenslutning af fællesskabsdimension, når de deltagende virksomheders omsætning

⁽¹⁾ EFT nr. C 130 af 19. 5. 1988, s. 4.

⁽²⁾ EFT nr. C 309 af 5. 12. 1988, s. 55.

⁽³⁾ EFT nr. 208 af 8. 8. 1988, s. 11.

- tilsammen både på verdensplan og i Fællesskabet overstiger bestemte niveauer, og når mindst to af de berørte virksomheder udelukkende eller i alt væsentligt udøver deres virksomhed i hver sin medlemsstat, eller når de pågældende virksomheder ganske vist, overvejende udøver deres virksomhed i en og samme medlemsstat, men mindst en af dem i væsentlig omfang udøver virksomhed i mindst en anden medlemsstat; en sådan sammenslutning foreligger endvidere, når de berørte virksomheder ikke udøver deres overvejende virksomhed inden for Fællesskabet, men udøver væsentlige aktiviteter der;
- 12) med forbehold af Traktatens artikel 90, stk. 2, bør den ordning, der skal indføres med henblik på kontrol med sammenslutninger, respektere princippet om ligebehandling mellem den offentlige og den private sektor; ved beregning af omsætningen i en virksomhed, der deltager i sammenslutningen, skal der derfor i den offentlige sektor tages hensyn til de virksomheder, der udgør et økonomisk hele med beføjelse til at træffe autonom afgørelse uafhængigt af forholdene omkring besiddelsen af deres kapital eller reglerne for det administrative tilsyn, der gælder for dem;
- 13) det skal fastslås, om virksomhedssammenslutninger af fællesskabsdimension, er forenelige med det fælles marked under hensyn til nødvendigheden af at bevare og udvikle en faktisk konkurrence på det fælles marked; i den forbindelse bør Kommissionen ved sin generelle vurdering tage sit udgangspunkt i virkeliggørelsen af de grundlæggende mål i Traktatens artikel 2, herunder styrkelsen af Fællesskabets økonomiske og sociale samhørighed som omhandlet i Traktatens artikel 130 A;
- 14) denne forordning bør fastslå princippet om, at sammenslutninger af fællesskabsdimension, som skaber eller styrker en stilling i fællesmarkedet eller en væsentlig del heraf, som bevirker, at den faktiske konkurrence hæmmes betydeligt, skal erklæres uforenelige med fællesmarkedet;
- 15) sammenslutninger, der på grund af de berørte virksomheders begrænsede markedsandele ikke vil kunne hindre den faktiske konkurrence, kan anses for at være forenelige med det fælles marked; med forbehold af Traktatens artikel 85 og 86 er dette bl.a. tilfældet, når de berørte virksomheders markedsandel ikke overstiger 25 %, hverken inden for det fælles marked eller inden for en væsentlig del heraf;
- 16) det bør pålægges Kommissionen at træffe de nødvendige beslutninger for at fastslå, hvorvidt sammenslutninger af fællesskabsdimension er forenelige med fællesmarkedet, samt beslutninger, der kan bidrage til at genskabe den faktiske konkurrence.
- 17) for at sikre en effektiv kontrol bør der indføres pligt for virksomhederne til forudgående anmeldelse af sammenslutninger af fællesskabsdimension og til midlertidigt at udsætte gennemførelsen af dem i en begrænset periode, idet der bør være mulighed for at forlænge varigheden af denne udsættelse eller om nødvendigt at afvige fra den; af hensyn til retssikkerheden bør transaktionernes gyldighed dog beskyttes i nødvendigt omfang;
- 18) der bør fastsættes en frist, inden for hvilken Kommissionen skal indlede en procedure over for en anmeldt sammenslutning, og en frist, inden for hvilken Kommissionen skal træffe endelig afgørelse om, hvorvidt en sammenslutning er forenelig med fællesmarkedet;
- 19) de deltagende virksomheder bør sikres ret til at fremsætte udtalelser over for Kommissionen, så snart proceduren er indledt; medlemmerne af ledelses- eller tilsynsorganerne og de anerkendte arbejdstagerrepræsentanter i de berørte virksomheder samt tredjemand, som kan godtgøre berettiget interesse heri, bør ligeledes have lejlighed til at blive hørt;
- 20) Kommissionen bør holde sig i snæver og stadig forbindelse med medlemsstaternes kompetente myndigheder, hvis bemærkninger og oplysninger den indhenter;
- 21) Kommissionen skal med henblik på denne forordnings anvendelse og i overensstemmelse med Domstolens retspraksis sikre sig medlemsstaternes medvirken, og den bør endvidere være beføjet til at kræve sådanne oplysninger og foretage sådanne undersøgelser, som er nødvendige for bedømmelsen af sammenslutningerne;
- 22) håndhævelsen af denne forordnings bestemmelser bør kunne sikres ved hjælp af bøder og tvangsbøder; Domstolen bør i overensstemmelse med Traktatens artikel 172 tillægges fuld prøvelsesret i denne henseende;
- 23) begrebet sammenslutning bør defineres på en sådan måde, at det omfatter foranstaltninger, som kan bevirke en varig ændring af de berørte virksomheders struktur; det er derfor nødvendigt fra denne forordnings anvendelsesområde at udelukke foranstaltninger, som har til formål eller til følge at samordne fortsat uafhængige virksomheders konkurrencemæssige adfærd, idet sidstnævnte foranstaltninger må vurderes på grundlag af de relevante bestemmelser i gennemførelsesforordningerne til Traktatens artikel 85 eller 86; denne sondring bør især foretages, når der oprettes joint venture-selskaber;
- 24) der er ikke tale om samordning af konkurrencemæssig adfærd i henhold til denne forordning, når to eller flere virksomheder bliver enige om i fællesskab at erhverve

kontrollen med en eller flere andre virksomheder, når formålet og resultatet er, at de fordeler disse virksomheder eller deres aktiver mellem sig;

- 25) det er ikke udelukket at bringe denne forordning i anvendelse, når de berørte virksomheder accepterer begrænsninger, der hænger direkte sammen med og er nødvendige for gennemførelsen af sammenslutningen;
- 26) anvendelsen af denne forordning bør alene henhøre under Kommissionens kompetence, med forbehold af Domstolens prøvelsesret;
- 27) medlemsstaterne kan ikke anvende deres nationale konkurrencelovgivning på sammenslutninger af fællesskabsdimension, medmindre dette er fastsat i denne forordning; de nationale myndigheders dermed forbundne beføjelser bør, i mangel af Kommissionens indgriben, begrænses til de tilfælde, hvor der er fare for at den faktiske konkurrence vil blive væsentlig hæmmet på en medlemsstats område, og/eller denne medlemsstats konkurrenceinteresser ikke iøvrigt vil kunne beskyttes tilstrækkeligt ved denne forordning; de berørte medlemsstater skal handle hurtigt i sådanne tilfælde; som følge af de nationale lovgivningers forskellighed kan der ikke ved denne forordning fastsættes én enkelt frist for vedtagelsen af de foranstaltninger, der skal træffes;
- 28) eneanvendelsen af denne forordning på sammenslutninger af fællesskabsdimension griber ikke ind i Traktatens artikel 223 og er ikke til hinder for, at medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at beskytte andre legitime interesser end dem, der er omhandlet i denne forordning, når disse foranstaltninger er forenelige med de generelle principper og de øvrige bestemmelser i fællesskabsretten;
- 29) de sammenslutninger, der ikke er omfattet af denne forordning, henhører i princippet under medlemsstaternes kompetence; Kommissionen skal dog have beføjelse til at gribe ind på anmodning af en berørt medlemsstat, hvis den faktiske konkurrence hæmmes betydeligt på denne medlemsstats område;
- 30) det er hensigtsmæssigt at være opmærksom på de betingelser, der anvendes i tredjelande ved sammenslutninger med deltagelse af virksomheder fra Fællesskabet og at åbne mulighed for, at Kommissionen kan opnå bemyndigelse fra Rådet til at føre handlinger, med henblik på at de pågældende virksomheder ikke udsættes for forskelsbehandling;
- 31) denne forordning berører på ingen måde arbejdstagernes kollektive rettigheder, således som de er anerkendt i de berørte virksomheder —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på alle sammenslutninger af fællesskabsdimension som defineret i stk. 2, jf. dog artikel 22.

2. Med henblik på denne forordning er en sammenslutning af fællesskabsdimension, når

- alle berørte virksomheders samlede omsætning på verdensplan ialt overstiger 5 mia ECU, og
- mindst to af de berørte virksomheders samlede omsætning i Fællesskabet hver især overstiger 250 mio ECU,

medmindre hver af de berørte virksomheder har over to tredjedele af deres samlede omsætning på fællesskabsplan i én og samme medlemsstat.

3. De i stk. 2 fastsatte tærskler skal inden udgangen af fjerde år efter denne forordnings vedtagelse revideres af Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen.

Artikel 2

Vurdering af sammenslutninger

1. Sammenslutninger, der er omfattet af denne forordning, vurderes på grundlag af følgende bestemmelser med henblik på at fastslå, om de er forenelige med det fælles marked.

I denne vurdering tager Kommissionen hensyn til:

- nødvendigheden af at bevare og udvikle en faktisk konkurrence inden for fællesmarkedet navnlig på baggrund af alle de berørte markeders struktur samt den reelle eller potentielle konkurrence fra virksomheder, der er beliggende i eller uden for Fællesskabet.
- de deltagende virksomheders position på markedet, deres økonomiske og finansielle styrke, leverandørernes og brugernes valgmuligheder, deres adgang til forsynings- eller afsætningsmarkeder, retlige eller faktiske hindringer for adgang til markedet, udbuds- og efterspørgselsudviklingen for de enkelte varer og tjenesteydelser, de interesser, som forbrugerne i mellemløddene og de endelige forbrugere har, samt udviklingen i det tekniske eller økonomiske fremskridt, for så vidt som dette er til fordel for forbrugerne, og det ikke udgør en hindring for den faktiske konkurrence.

2. Sammenslutninger, der ikke skaber eller styrker en dominerende stilling, som bevirker, at den faktiske konkurrence hæmmes på afgørende måde inden for fællesmarkedet eller en væsentlig del heraf, skal erklæres forenelige med fællesmarkedet.

3. Sammenslutninger, der skaber eller styrker en dominerende stilling, som bevirker, at den faktiske konkurrence hæmmes på afgørende måde inden for fællesmarkedet eller en væsentlig del heraf, skal erklæres uforenelige med fællesmarkedet.

Artikel 3

Definition af en sammenslutning

1. En sammenslutning opstår, når
 - a) to eller flere hidtil uafhængige virksomheder fusioneres,
 - b) — en eller flere personer, som allerede kontrollerer mindst en virksomhed, eller
— en eller flere virksomheder

gennem erhvervelse af andele eller aktiver, gennem aftale eller på anden vis helt eller delvis opnår den direkte eller indirekte kontrol over en eller flere andre virksomheder.

2. En foranstaltning, herunder oprettelse af joint venture-selskaber, der har til formål eller til følge at samordne fortsat uafhængige virksomheders konkurrencemæssige adfærd, udgør ikke en sammenslutning efter stk. 1, litra b).

Oprettelse af joint venture-selskaber, som på et varigt grundlag varetager en selvstændig erhvervsvirksomheds samtlige funktioner, og hvis stiftelse ikke bevirker en samordning af hverken de stiftende virksomheders eller disse virksomheders og joint venture-selskabets indbyrdes konkurrencemæssige adfærd, udgør en sammenslutning efter stk. 1, litra b).

3. Efter denne forordning opnås kontrol over en virksomhed gennem rettigheder, aftaler eller på andre måder, som enkeltvis eller tilsammen, under hensyn til alle faktiske og retlige forhold, giver mulighed for at få afgørende indflydelse på virksomhedens drift, særlig ved:

- a) ejendoms- eller brugsret til virksomhedens samlede formue eller dele deraf,
- b) rettigheder eller aftaler, som sikrer afgørende indflydelse på sammensætningen af virksomhedens organer, deres rådslagninger og afstemninger eller beslutninger.

4. Kontrol over en virksomhed opnås af en person/ personer eller en virksomhed/virksomheder, der

- a) er indehaver(e) af sådanne rettigheder eller begunstiget ifølge sådanne aftaler, eller som
- b) uden at være indehaver(e) af sådanne rettigheder eller begunstiget ifølge sådanne aftaler dog kan udøve de deraf flydende rettigheder.

5. Der foreligger ikke en virksomhedssammenslutning,

a) når kreditinstitutter, andre finansielle virksomheder eller forsikringsselskaber, hvis sædvanlige virksomhed indbefatter transaktioner og handel med værdipapirer for egen eller fremmed regning, midlertidigt er i besiddelse af andele, som de har erhvervet i en virksomhed med henblik på videresalg, for så vidt de ikke udøver den til disse andele knyttede stemmeret med henblik på at fastlægge virksomhedens konkurrencemæssige adfærd eller alene udøver den stemmeret med det formål at forberede hel eller delvis afhændelse af denne virksomhed eller af dens aktiver eller afhændelse af disse andele og afhændelsen sker inden et år efter erhvervelsen; Kommissionen kan efter anmodning forlænge fristen, hvis kreditinstituttet, den finansielle virksomhed eller forsikringsselskabet godtgør, at der ikke har været rimelig mulighed for at foretage afhændelsen inden for den fastsatte frist;

b) når kontrollen opnås af en person, der af myndighederne i en medlemsstat er befuldmægtiget i henhold til denne stats lovgivning om likvidation, konkurs, insolvens, betalingsstandsning, akkord eller lignende procedure;

c) når de i stk. 1, litra b), nævnte foranstaltninger gennemføres af finansielle holdingselskaber som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 om årsregnskaber for visse selskabsformer⁽¹⁾, senest ændret ved direktiv 84/569/EØF⁽²⁾, dog med den begrænsning, at de stemmerettigheder, der er knyttet til de andele, de er i besiddelse af, navnlig i forbindelse med udnævnelse af medlemmer af ledelsesorganerne og tilsynsorganerne i de virksomheder, hvor de har andele, kun benyttes til at bevare den fulde værdi af disse investeringer og ikke til direkte eller indirekte at bestemme den konkurrencemæssige adfærd i disse virksomheder.

Artikel 4

Forudgående anmeldelse af sammenslutninger

1. Sammenslutninger af fællesskabsdimension, der er omfattet af denne forordning, skal anmeldes til Kommissionen senest en uge efter aftalens indgåelse, offentliggørelsen af overtagelses- eller ombytningstilbuddet eller erhvervelsen af en kontrollerende andel. Fristen løber fra den første af disse begivenheders indtræden.

2. Sammenslutninger, der opstår ved fusion efter artikel 3, stk. 1, litra a), eller ved etablering af fælles kontrol efter artikel 3, stk. 1, litra b), skal anmeldes i fællesskab af parterne i fusionen eller i etableringen af den fælles kontrol. I

⁽¹⁾ EFT nr. L 222 af 14. 8. 1978, s. 11.

⁽²⁾ EFT nr. L 314 af 4. 12. 1984, s. 28.

de øvrige tilfælde foretages anmeldelsen af den person eller virksomhed, som helt eller delvis opnår kontrol over en eller flere virksomheder.

3. Når Kommissionen har fastslået, at en anmeldt sammenslutning er omfattet af denne forordning, offentliggør den, at anmeldelsen har fundet sted, og giver samtidig meddelelse om parternes navne, sammenslutningens art og de berørte erhvervsgræne. Kommissionen tager behørigt hensyn til virksomhedernes legitime interesser i, at deres forretningshemmeligheder beskyttes.

Artikel 5

Beregning af omsætning

1. Den i artikel 1, stk. 2, omhandlede samlede omsætning omfatter de berørte virksomheders provenu fra salg af varer og præstering af tjenesteydelser i sidste regnskabsår, i forbindelse med deres ordinære drift, med fradrag af salgsrabatter samt merværdiafgift og andre direkte omsætningsrelaterede afgifter. Den samlede omsætning i en af de berørte virksomheder omfatter ikke transaktioner mellem de virksomheder, der er nævnt i stk. 4 i nærværende artikel.

I omsætningen henholdsvis på fællesskabsplan og i en medlemsstat medregnes provenuet fra salg af varer og præstering af tjenesteydelser til virksomheder eller forbrugere henholdsvis i Fællesskabet og i denne medlemsstat.

2. Uanset stk. 1 gælder, at hvis sammenslutningen opstår gennem erhvervelse af andele i en eller flere virksomheder, tages der, uanset om der er tale om retlige enheder, for sælgerens eller sælgerens vedkommende kun hensyn til den del af omsætningen, der vedrører de overtagne aktiver.

Dog betragtes to eller flere transaktioner som omhandlet i første afsnit, der finder sted mellem samme personer eller virksomheder inden for to år, som en enkelt sammenslutning, der finder sted på tidspunktet for den seneste transaktion.

3. I stedet for omsætningen anvendes

a) for kreditinstitutter og andre finansielle virksomheder, for så vidt angår artikel 1, stk. 2, litra a), en tiendedel af statussummen.

For så vidt angår artikel 1, stk. 2, litra b), og sidste sætningsled, anvendes i stedet for den samlede omsætning på fællesskabsplan en tiendedel af statussummen ganget med forholdet mellem tilgodehavender hos kreditinstitutter og hos kunder som følge af forretninger med EF-valutaindlændinge og den samlede størrelse af disse tilgodehavender.

For så vidt angår artikel 1, stk. 2, sidste sætningsled, anvendes i stedet for den samlede omsætning i en enkelt medlemsstat en tiendedel af statussummen ganget med

forholdet mellem tilgodehavender hos kreditinstitutter og hos kunder som følge af forretninger med valutaindlændinge i denne medlemsstat og den samlede størrelse af disse tilgodehavender;

b) for forsikringsselskaber: værdien af de tegnede brutto-præmier, som omfatter samtlige modtagne eller fremtidige beløb i henhold til forsikringsaftaler, der er tegnet af disse selskaber eller for deres regning, herunder udgående genforsikringspræmier, efter fradrag af skatter eller skattelignende afgifter, der opkræves på grundlag af præmiebeløbet eller forsikringssummen; for så vidt angår artikel 1, stk. 2, litra b), og sidste sætningsled, tages der hensyn til de bruttopræmier, der betales af henholdsvis EF-valutaindlændinge og valutaindlændinge i en enkelt medlemsstat.

4. Med forbehold af stk. 2 beregnes omsætningen for en berørt virksomhed, jf. artikel 1, stk. 2, som summen af omsætningen:

- a) i den berørte virksomhed;
- b) i virksomheder, hvori den berørte virksomhed direkte eller indirekte
 - besidder mindst halvdelen af kapitalen eller driftskapitalen, eller
 - råder over mindst halvdelen af stemmerettighederne, eller
 - kan udpege mindst halvdelen af medlemmerne i tilsyns- eller administrationsorganet eller et andet repræsentativt organ i henhold til loven, eller
 - har ret til at varetage virksomhedens forretninger;
- c) i virksomheder, der direkte eller indirekte besidder de under litra b) nævnte rettigheder eller beføjelser i en berørt virksomhed;
- d) i virksomheder, hvori en under litra c) omhandlet virksomhed direkte eller indirekte besidder de under litra b) nævnte rettigheder eller beføjelser;
- e) i virksomheder, hvori flere virksomheder, som er omhandlet under litra a) — d), i fællesskab besidder de under litra b) nævnte rettigheder eller beføjelser.

5. Når virksomheder, der deltager i sammenslutningen, i fællesskab direkte eller indirekte besidder de i stk. 4, litra b), nævnte rettigheder eller beføjelser, skal der ved beregningen af omsætningen i de berørte virksomheder som omhandlet i artikel 1, stk. 2,

- a) ikke tages hensyn til den omsætning, der stammer fra transaktioner mellem den fælles virksomhed og hver af de berørte virksomheder eller enhver anden virksomhed, der er knyttet til en af dem som omhandlet i stk. 4, litra b) — e),
- b) tages hensyn til den omsætning, der stammer fra transaktioner mellem den fælles virksomhed og

enhver udenforstående virksomhed. Denne omsætning tilskrives de berørte virksomheder i forhold til deres deltagelse.

Artikel 6

Behandling af anmeldelsen og indledning af proceduren

1. Kommissionen behandler anmeldelsen straks ved modtagelsen.
 - a) Hvis Kommissionen når til den konklusion, at den samlede sammenslutning ikke er omfattet af denne forordning, fastslår den dette ved en beslutning.
 - b) Hvis Kommissionen fastslår, at den anmeldte sammenslutning ganske vist er omfattet af denne forordning, men ikke rejser alvorlig tvivl med hensyn til, om den er forenelig med fællesmarkedet, beslutter den ikke at modsætte sig den, og erklærer den forenelig med fællesmarkedet.
 - c) Hvis Kommissionen derimod konstaterer, at den anmeldte sammenslutning er omfattet af denne forordning og rejser alvorlig tvivl med hensyn til, om den er forenelig med fællesmarkedet, beslutter den at indlede proceduren.
2. Kommissionen underretter straks de berørte virksomheder og de kompetente myndigheder i medlemsstaterne om sin beslutning.

Artikel 7

Udsættelse af en sammenslutnings gennemførelse

1. I forbindelse med stk. 2 må en sammenslutning som omhandlet i artikel 1 ikke gennemføres inden anmeldelsen og i den periode på tre uger, der følger efter anmeldelsen.
2. Hvis Kommissionen efter en foreløbig behandling af anmeldelsen inden for den i stk. 1 nævnte periode skønner, at det med henblik på at sikre den fulde virkning af en senere beslutning i henhold til artikel 8, stk. 3 og 4, er nødvendigt, kan den på eget initiativ beslutte at udskyde datoen for den hele eller delvise gennemførelse af sammenslutningen, indtil den har vedtaget en endelig beslutning, eller træffe andre midlertidige foranstaltninger i denne forbindelse.
3. Stk. 1 og 2 er ikke til hinder for gennemførelsen af et offentligt overtagelses- eller ombytningstilbud, der i henhold til artikel 4, stk. 1, er anmeldt til Kommissionen, for så vidt erhververen ikke udøver de stemmerettigheder, der er knyttet til de erhvervede andele, eller kun udøver dem med henblik på at bevare den fulde værdi af sin investering på grundlag af en dispensation givet af Kommissionen i henhold til stk. 4.
4. Kommissionen kan til enhver tid efter anmodning give dispensation fra de i stk. 1, 2 og 3 omhandlede forpligtelser

for at forhindre, at en eller flere af de af sammenslutningen berørte virksomheder påføres alvorlig skade. Der kan knyttes betingelser og påbud til dispensationen med henblik på at sikre grundlaget for en effektiv konkurrence. Der kan anmodes om dispensation, og denne kan tilstås på ethvert tidspunkt før anmeldelsen eller efter transaktionen.

5. Gyldigheden af enhver transaktion, der måtte blive gennemført i modstrid med stk. 1 og 2, afhænger af en beslutning i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b), eller artikel 8, stk. 2 og 3, eller den formodning, der gælder efter artikel 10, stk. 6.

Denne artikel har ingen indvirkning på gyldigheden af transaktioner med værdipapirer, herunder sådanne som kan konverteres til andre værdipapirer, der kan handles på et marked, der er undergivet de offentlige anerkendte myndigheders forskrifter og kontrol, som fungerer regelmæssigt, og hvortil publikum har direkte eller indirekte adgang, medmindre køberne og sælgerne ved eller burde vide, at transaktionerne er gennemført i modstrid med stk. 1 og 2.

Artikel 8

Kommissionens beslutningsbeføjelser

1. Hver enkelt procedure, der iværksættes i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c), afsluttes ved beslutning i overensstemmelse med stk. 2 til 5 i nærværende artikel, jf. dog artikel 9.
2. Finder Kommissionen, at en anmeldt sammenslutning, eventuelt efter at de berørte virksomheder har foretaget ændringer, opfylder kriteriet i artikel 2, stk. 2, vedtager den en beslutning, hvorved den erklærer sammenslutningen for forenelig med fællesmarkedet.

Kommissionen kan til sin beslutning knytte betingelser og påbud med henblik på at sikre, at de pågældende virksomheder overholder de forpligtelser med henblik på at ændre det oprindelige udkast til sammenslutning, som de har påtaget sig over for Kommissionen. Beslutningen om, at sammenslutningen er forenelig med fællesmarkedet, omfatter også de restriktioner, der har direkte forbindelse med og er nødvendige for sammenslutningens gennemførelse.

3. Finder Kommissionen, at en sammenslutning opfylder kriteriet i artikel 2, stk. 3, vedtager den en beslutning, hvorved den erklærer sammenslutningen for uforenelig med fællesmarkedet.
4. Er en sammenslutning allerede gennemført, kan Kommissionen ved en beslutning i henhold til stk. 3 eller ved særlig beslutning beordre en deling af de overtagne eller

sammensluttede virksomheder eller aktiver eller ophør af den fælles kontrol eller enhver anden forholdsregel, som vil kunne genetablere en effektiv konkurrence.

5. Kommissionen kan tilbagekalde den beslutning, den har truffet i henhold til stk. 2,

- a) hvis erklæringen om forenelighed bygger på urigtige oplysninger, som kan tilskrives en af de berørte virksomheder, eller der til grund for erklæringen foreligger en svigagtig adfærd, eller
- b) hvis de berørte virksomheder undlader at efterkomme et til beslutningen knyttet påbud.

6. I de i stk. 5 nævnte tilfælde kan Kommissionen træffe en beslutning i henhold til stk. 3 uden at være bundet af fristen i artikel 10, stk. 3.

Artikel 9

Henvisning til medlemsstaternes kompetente myndigheder

1. Kommissionen kan ved en beslutning, som den straks meddeler de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater, henvise en anmeldt sammenslutning til de kompetente myndigheder i den berørte medlemsstat på følgende betingelser.

2. Inden tre uger fra modtagelsen af kopien af anmeldelsen kan en medlemsstat underrette Kommissionen om, at en sammenslutning truer med at skabe eller styrke en dominerende stilling, således at den faktiske konkurrence bliver hæmmet på afgørende måde på et marked på dens område, der besidder alle kendetegn for et specifikt marked, uanset om der er tale om en væsentlig del af fællesmarkedet.

3. Finder Kommissionen under hensyn til markedet for de pågældende varer og tjenester og til det geografiske referencemarked, jf. stk. 7, at der foreligger et sådant specifikt marked og en sådan trussel,

- a) behandler den enten selv sagen med henblik på at bevare eller genoprette den faktiske konkurrence på det pågældende marked, eller
- b) henviser den sagen til den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat, for at dennes nationale lovgivning om konkurrence kan finde anvendelse.

Finder Kommissionen derimod, at der ikke foreligger et sådant specifikt marked eller en sådan trussel, træffer den med henblik herpå en beslutning rettet til den pågældende medlemsstat.

4. Beslutninger om henvisning eller afslag på henvisning i henhold til stk. 3 træffes:

- a) som hovedregel inden for den frist på seks uger, der er fastlagt i artikel 10, stk. 1, andet afsnit, når Kommissionen ikke har indledt proceduren i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b);
- b) inden for en frist på tre måneder fra anmeldelsen af sammenslutningen, når Kommissionen har indledt proceduren efter artikel 6, stk. 1, litra c), uden at have taget forberedende skridt til vedtagelse af de nødvendige foranstaltninger efter artikel 8, stk. 2, andet afsnit, stk. 3 eller 4, med henblik på at bevare eller genoprette den faktiske konkurrence på det pågældende marked.

5. Hvis Kommissionen ikke inden udløbet af tremånedersfristen i stk. 4, litra b), på trods af opfordring fra den pågældende medlemsstat, hverken har truffet beslutning om henvisning eller afslag på henvisning, jf. stk. 3, eller taget forberedende skridt, jf. stk. 4, litra b), anses den for at have henvist sagen til den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med stk. 3, litra b).

6. Offentliggørelsen af rapporterne eller bekendtgørelsen af konklusionerne af den pågældende kompetente myndigheds undersøgelse af sammenslutningen skal foreligge senest fire måneder efter Kommissionens henvisning.

7. Ved det geografiske referencemarked forstås et område, på hvilket virksomhederne deltager i udbud og efterspørgsel af varer og tjenester, hvor konkurrencevilkårene er tilstrækkeligt ensartede, og som kan skelnes fra de tilstødende områder, især fordi konkurrencevilkårene er mærkbart forskellige fra dem, der gælder på disse områder. Ved denne vurdering skal der bl.a. tages hensyn til de pågældende varers eller tjenesters beskaffenhed og karakteristika, hindringer for adgang, forbrugernes smag samt væsentlige forskelle i virksomhedernes markedsandele eller væsentlige prisforskelle.

8. Ved anvendelsen af denne artikel må den pågældende medlemsstat kun træffe de foranstaltninger, der er strengt nødvendige for at bevare eller genoprette en effektiv konkurrence på det pågældende marked.

9. Enhver medlemsstat kan i henhold til de relevante bestemmelser i Traktaten indbringe klager for Domstolen og begære anvendelse af Traktatens artikel 186 med henblik på at medlemsstatens nationale konkurrencelovgivning skal finde anvendelse.

10. Denne artikel tages op til fornyet gennemgang senest inden udgangen af det fjerde år efter denne forordnings vedtagelse.

*Artikel 10***Fristen for indledning af proceduren og beslutningsfristerne**

1. De afgørelser, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, skal træffes inden højst en måned. Denne frist løber fra dagen efter modtagelsen af anmeldelsen eller, hvis de oplysninger, der skal gives ved anmeldelsen, er ufuldstændige, fra dagen efter modtagelsen af de fuldstændige oplysninger.

Nævnte frist kan forlænges til seks måneder, hvis Kommissionen får forelagt en anmodning fra en medlemsstat i henhold til artikel 9, stk. 2.

2. Beslutningerne i henhold til artikel 8, stk. 2, vedrørende anmeldte sammenslutninger, skal træffes, så snart den alvorlige tvivl, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra c), er fjernet, navnlig som følge af de ændringer, som de pågældende virksomheder har foretaget, og senest inden for den frist, der er fastsat i stk. 3.

3. Med forbehold af artikel 8, stk. 6, skal beslutningerne i henhold til artikel 8, stk. 3, vedrørende anmeldte sammenslutninger, træffes senest fire måneder efter datoen for procedurens indledning.

4. Fristen i stk. 3 afbrydes ekstraordinært, såfremt Kommissionen grundet omstændigheder, der kan tilskrives en i sammenslutningen deltagende virksomhed, har været nødsaget til at kræve en oplysning ved en beslutning truffet i henhold til artikel 11 eller at beordre en kontrolundersøgelse ved en beslutning truffet i henhold til artikel 13.

5. Hvis Domstolen afsiger en dom, som helt eller delvist annullerer en beslutning truffet af Kommissionen i henhold til denne forordning, løber forordningens frister på ny fra datoen for domsafsigelsen.

6. Hvis Kommissionen ikke har truffet beslutning i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b) eller c), eller i henhold til artikel 8, stk. 2 eller 3, inden for de frister, der er fastsat i henholdsvis stk. 1 og 3 i nærværende artikel, anses sammenslutningen for at være forenelig med fællesmarkedet, jf. dog artikel 9.

*Artikel 11***Begæring om oplysninger**

1. Til løsning af de opgaver, der ved denne forordning pålægges Kommissionen, kan denne indhente alle fornødne oplysninger fra medlemsstaternes regeringer og kompetente myndigheder, fra de i artikel 3, stk. 1, litra b), omhandlede personer, samt fra virksomheder og sammenslutninger af virksomheder.

2. Fremsætter Kommissionen over for personer, virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder en begæring om oplysninger, sender den samtidig hermed en genpart af denne begæring til de kompetente myndigheder i den

medlemsstat, hvor personen har bopæl, eller virksomheden eller sammenslutningen af virksomheder har sit hjemsted.

3. I begæringen skal Kommissionen angive retsgrundlaget for og formålet med begæringen samt de i artikel 14, stk. 1, litra b), i denne forordning fastsatte sanktioner for afgivelse af urigtige oplysninger.

4. Pligten til at afgive oplysninger påhviler, for så vidt angår virksomheder, virksomhedernes indehavere eller disses repræsentanter, og for så vidt angår juridiske personer og selskaber eller foreninger uden status som juridisk person, de personer, der i følge loven eller vedtægterne er bemyndiget til at repræsentere dem.

5. Hvis en person, en virksomhed eller en sammenslutning af virksomheder inden udløbet af en af Kommissionen fastsat frist ikke eller ikke udtømmende meddeler de krævede oplysninger, fremsætter Kommissionen krav om oplysningerne i form af en beslutning. Denne skal angive, hvilke oplysninger der kræves, fastsætte en passende frist for deres afgivelse og indeholde en henvisning til de i artikel 14, stk. 1, litra b), og artikel 15, stk. 1, litra a), fastsatte sanktioner, såvel som til adgangen til at indbringe klage over beslutningen for Domstolen.

6. Samtidig sender Kommissionen en genpart af beslutningen til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den pågældende person, henholdsvis virksomhed eller sammenslutning af virksomheder har sin bopæl, henholdsvis sit hjemsted.

*Artikel 12***Kontrolundersøgelser gennemført af medlemsstaternes myndigheder**

1. På Kommissionens begæring foretager medlemsstaternes kompetente myndigheder de kontrolundersøgelser, som Kommissionen i henhold til artikel 13, stk. 1, anser for formålstjenlige, eller som den har påbudt ved beslutning i henhold til artikel 13, stk. 3. De repræsentanter for medlemsstaternes kompetente myndigheder, som har fået til opgave at gennemføre kontrolundersøgelsen, udøver deres beføjelser efter fremlæggelse af en skriftlig fuldmagt udstedt af den kompetente myndighed i den medlemsstat, inden for hvis område kontrolundersøgelsen skal foretages. Fuldmagten skal indeholde en angivelse af kontrolundersøgelsens genstand og formål.

2. Repræsentanter for Kommissionen kan på dennes anmodning eller på anmodning af den kompetente myndighed i den medlemsstat, inden for hvis område kontrolundersøgelsen skal foretages, bistå denne myndigheds repræsentanter ved udførelsen af deres opgaver.

*Artikel 13***Kommissionens beføjelser til at foretage kontrolundersøgelser**

1. Til udførelse af de opgaver, der ved denne forordning pålægges Kommissionen, kan denne foretage alle nødvendige kontrolundersøgelser hos virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder.

I dette øjemed har Kommissionens befuldmægtigede repræsentanter beføjelse til

- a) at kontrollere bøger og andre forretningspapirer
- b) at tage eller anmode om kopi eller udskrift af bøger og forretningspapirer
- c) at kræve mundtlige forklaringer på stedet
- d) at få adgang til virksomhedernes lokaler, grunde og transportmidler.

2. Repræsentanter, som af Kommissionen har fået fuldmagt til at foretage kontrolundersøgelser, udøver deres beføjelser efter fremlæggelse af en skriftlig fuldmagt, der indeholder oplysning om kontrolundersøgelsens genstand og formål samt om de i artikel 14, stk. 1, litra c), fastsatte sanktioner, der finder anvendelse, hvis de forlangte bøger eller forretningspapirer ikke fremlægges i deres helhed. Kommissionen skal i god tid inden kontrolundersøgelsen give den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område kontrolundersøgelsen skal foretages, skriftlig underretning om undersøgelsesbeslutningen og om de befuldmægtigede personers identitet.

3. Virksomheder og sammenslutninger af virksomheder har pligt til at underkaste sig de kontrolundersøgelser, som Kommissionen har truffet beslutning om. I beslutningen angives kontrolundersøgelsens genstand og formål, fastsættes tidspunktet for dens begyndelse, og gives oplysning om de i artikel 14, stk. 1, litra d), og artikel 15, stk. 1, litra b), fastsatte sanktioner samt om adgangen til at indbringe klage over beslutningen for Domstolen.

4. Kommissionen meddeler i god tid skriftligt den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område kontrolundersøgelsen skal foretages, at den agter at træffe en beslutning i henhold til artikel 3. Den indhenter udtalelse fra nævnte myndighed, inden den træffer sin beslutning.

5. Repræsentanter for den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område kontrolundersøgelsen skal foretages, kan efter vedkommende myndigheds eller Kommissionens anmodning bistå Kommissionens repræsentanter ved udførelsen af deres opgaver.

6. Modsætter en virksomhed eller sammenslutning af virksomheder sig en i henhold til denne artikel påbudt kontrolundersøgelse, yder vedkommende medlemsstat de af Kommissionen bemyndigede repræsentanter den fornødne støtte til udførelsen af deres opgaver. Medlemsstaterne træffer efter at have rådført sig med Kommissionen inden et år efter denne forordnings ikrafttræden de til dette formål fornødne forholdsregler.

Artikel 14

Bøder

1. Ved beslutning kan Kommissionen pålægge de i artikel 3, stk. 1, litra b), omhandlede personer, samt virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder bøder på

1 000 til 50 000 ECU, hvis de forsætligt eller uagtsomt

- a) undlader at anmelde en sammenslutning i overensstemmelse med artikel 4,
- b) fremsætter urigtige eller forvanskede oplysninger i en anmeldelse indgivet i henhold til artikel 4,
- c) i et svar på en begæring i henhold til artikel 11 giver en oplysning, der er urigtig, eller ikke afgiver en oplysning inden udløbet af den frist, som er fastsat ved beslutning truffet i henhold til artikel 11,
- d) under en kontrolundersøgelse i henhold til artikel 12 eller 13 kun ufuldstændigt fremlægger de forlangte bøger eller øvrige forretningspapirer eller nægter at underkaste sig en kontrolundersøgelse, der er påbudt ved beslutning i henhold til artikel 13.

2. Ved beslutning kan Kommissionen pålægge de deltagende personer og virksomheder bøder på op til 10 % af disses samlede omsætning beregnet efter artikel 5, hvis de forsætligt eller uagtsomt

- a) undlader at efterkomme et påbud i henhold til artikel 7, stk. 4, eller artikel 8, stk. 2, andet afsnit,
- b) gennemfører en sammenslutning i modstrid med artikel 7, stk. 1, eller en beslutning i henhold til artikel 7, stk. 2,
- c) gennemfører en sammenslutning, der er erklæret uforenelig med fællesmarkedet ved en beslutning i henhold til artikel 8, stk. 3, eller undlader at gennemføre forholdsregler, der er påbudt ved en beslutning i henhold til artikel 8, stk. 4.

3. Ved fastsættelsen af bødens størrelse skal der tages hensyn til overtrædelsens art og grovhed.

4. Beslutninger, der træffes i henhold til stk. 1 og 2, er ikke sanktioner i strafferetlig forstand.

Artikel 15

Tvangsbøder

1. Ved beslutning kan Kommissionen pålægge de i artikel 3, stk. 1, litra b), omhandlede personer og virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder tvangsbøder på indtil 25 000 ECU daglig fra det i beslutningen fastsatte tidspunkt for at tvinge dem til

- a) at afgive udtømmende og rigtige oplysninger, som er afkrævet dem ved beslutning truffet af Kommissionen i henhold til artikel 11,
- b) at underkaste sig en kontrolundersøgelse, som Kommissionen har påbudt ved beslutning i medfør af artikel 13.

2. Ved beslutning kan Kommissionen pålægge de i artikel 3, stk. 1, litra b), omhandlede personer samt virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder bøder på

der tvangsbøder på indtil 100 000 ECU daglig fra det i beslutningen fastsatte tidspunkt for at tvinge dem til

- a) at overholde et påbud i henhold til en beslutning efter artikel 7, stk. 4, eller artikel 8, stk. 2, andet afsnit;
- b) at gennemføre de forholdsregler, der er påbudt ved en beslutning efter artikel 8, stk. 4.

3. Når de i artikel 3, stk. 1, litra b), omhandlede personer samt virksomhederne eller sammenslutningerne af virksomheder har efterkommet den forpligtelse, til hvis opfyldelse tvangsbøden er blevet fastsat, kan Kommissionen fastsætte tvangsbødens endelige størrelse til et mindre beløb end det, den oprindelige beslutning ville føre til.

Artikel 16

Prøvelse ved Domstolen

Ved klager over beslutninger, hvorved Kommissionen har pålagt bøde eller tvangsbøde, har Domstolen i overensstemmelse med Traktatens artikel 172 fuld prøvelseret; den kan ophæve, nedsætte eller forhøje den pålagte bøde eller tvangsbøde.

Artikel 17

Tavshedspligt

1. Oplysninger, som er indhentet i medfør af artikel 11, 12, 13 og 18, må kun bruges til det med undersøgelsen, kontrollen eller udtalelserne tilsigtede formål.

2. Kommissionen og medlemsstaternes kompetente myndigheder samt deres tjenestemænd og øvrige ansatte er forpligtede til ikke at give oplysninger om forhold, som de i medfør af denne forordning får kendskab til, og som ifølge deres natur er undergivet tavshedspligt, jf. dog artikel 4, stk. 3, og artikel 18 og 20.

3. Stk. 1 og 2 er ikke til hinder for offentliggørelsen af oversigter eller redegørelser, som ikke indeholder oplysninger om enkelte virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder.

Artikel 18

Udtalelser fra de berørte parter og tredjemand

1. Før der træffes beslutning i henhold til artikel 7, stk. 2 og 4, artikel 8, stk. 2, andet afsnit, og stk. 3, 4 og 5, samt i henhold til artikel 14 og 15, skal Kommissionen give de berørte personer, virksomheder eller sammenslutninger af

virksomheder lejlighed til på alle stadier af proceduren indtil høring af Det Rådgivende Udvalg, at udtale sig om de punkter, der fremføres imod dem.

2. Uanset stk. 1 kan der træffes foreløbig beslutning om at udskyde datoen for gennemførelsen af en sammenslutning eller dispensation efter henholdsvis artikel 7, stk. 2 og 4, uden at give de berørte personer, virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder lejlighed til på forhånd at udtale sig, på betingelse af at Kommissionen giver dem lejlighed hertil hurtigst muligt efter at have truffet beslutning.

3. Kommissionen bygger alene sine beslutninger på punkter, med hensyn til hvilke de berørte parter har haft lejlighed til at fremsætte deres bemærkninger. De berørte parter ret til at udtale sig skal i fuldt omfang tilgodeses under hele proceduren. Aktindsigt har i det mindste de direkte berørte parter, dog under hensyntagen til virksomhedernes legitime interesse i, at deres forretningshemmeligheder ikke afsløres.

4. Hvis Kommissionen eller de kompetente myndigheder i medlemsstaterne anser det for nødvendigt, kan de endvidere indhente udtalelser fra andre fysiske eller juridiske personer. Hvis fysiske eller juridiske personer, som godtgør, at de har en berettiget interesse deri, og særlig de berørte virksomheders administrative organer eller ledelsesorganer eller anerkendte repræsentanter for disse virksomheders arbejdstage, anmoder om at måtte afgive udtalelser, skal deres anmodning efterkommes.

Artikel 19

Forbindelse med medlemsstaternes myndigheder

1. Kommissionen sender inden tre arbejdsdage medlemsstaternes kompetente myndigheder kopi af anmeldelser og hurtigst muligt kopi af de vigtigste dokumenter, som indsendes til Kommissionen eller udstedes af denne i henhold til denne forordning.

2. Kommissionen gennemfører de i denne forordning nævnte procedurer i snæver og vedvarende forbindelse med medlemsstaternes kompetente myndigheder, som har ret til at fremsætte deres bemærkninger til procedurerne. Med henblik på anvendelsen af artikel 9 indhenter den oplysninger fra de i artikel 9, stk. 2, omhandlede kompetente myndigheder i medlemsstaterne og giver dem lejlighed til at udtale sig på alle stadier af proceduren indtil vedtagelsen af en beslutning efter stk. 3 i nævnte artikel; den giver dem i denne anledning adgang til sine sagsakter.

3. Et rådgivende udvalg for kontrol med virksomheds-sammenslutninger skal høres, inden der træffes beslutning i henhold til artikel 8, stk. 2 til 5, samt artikel 14 og 15, eller i henhold til de bestemmelser, der vedtages i henhold til artikel 23.

4. Det Rådgivende Udvalg består af repræsentanter for medlemsstaternes myndigheder. Hver medlemsstat udpeger en eller to repræsentanter, som i tilfælde af forfald kan

erstattes af en anden repræsentant. Mindst en af disse repræsentanter skal have kompetence inden for kartel- og monopolspørgsmål.

5. Høring finder sted på et fælles møde indkaldt på Kommissionens foranledning og med Kommissionen som formand. Mødeindkaldelsen skal ledsages af en sagsfremstilling tillige med de vigtigste dokumenter samt et udkast til beslutning for hver enkelt sag, der skal behandles. Mødet afholdes tidligst fjorten dage efter indkaldelsens fremsendelse. Kommissionen kan undtagelsesvis afkorte denne frist i fornødent omfang med henblik på at hindre, at en eller flere af en sammenslutnings berørte virksomheder påføres alvorlig skade.

6. Det Rådgivende Udvalg afgiver udtalelse om Kommissionens udkast til beslutning, om fornødent ved afstemning. Det Rådgivende Udvalg kan afgive udtalelse, selv om visse medlemmer er fraværende og ikke er repræsenteret. Udtalelsen afgives skriftligt og vedlægges beslutningsudkastet. Kommissionen tager i videst mulig udstrækning hensyn til udvalgets udtalelse. Den underretter udvalget om, i hvilket omfang den har fulgt dets udtalelse.

7. Det Rådgivende Udvalg kan henstille, at udtalelsen offentliggøres. Kommissionen kan foretage denne offentliggørelse. I beslutningen om offentliggørelse tages der behørigt hensyn til virksomhedernes legitime interesse i beskyttelse af deres forretningshemmeligheder og deres interesse i, at udtalelsen offentliggøres.

Artikel 20

Offentliggørelse af beslutninger

1. Kommissionen offentliggør i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* de beslutninger, den vedtager efter artikel 8, stk. 2 til 5.

2. Offentliggørelsen sker med angivelse af de deltagende parter og beslutningens væsentligste indhold; ved offentliggørelsen skal der tages hensyn til virksomhedernes legitime interesse i beskyttelse af forretningshemmeligheder.

Artikel 21

Kompetence

1. Med forbehold af EF-Domstolens prøvelsesret har alene Kommissionen beføjelse til at vedtage de i denne forordning omhandlede beslutninger.

2. Medlemsstaterne anvender ikke deres nationale konkurrencelovgivning på sammenslutninger af fællesskabsdimension.

Første afsnit griber ikke ind i medlemsstaternes beføjelser til at foretage de nødvendige undersøgelser med henblik på anvendelse af artikel 9, stk. 2, samt efter henvisning i

henhold til artikel 9, stk. 3, første afsnit, litra b), eller stk. 5, at træffe de strengt nødvendige foranstaltninger med henblik på anvendelse af artikel 9, stk. 8.

3. Uanset stk. 1 og 2 kan medlemsstaterne træffe passende foranstaltninger til at beskytte andre legitime interesser end de i denne forordning anførte, som er forenelige med fællesskabsrettens generelle principper og øvrige bestemmelser.

Som legitime interesser i første afsnits forstand betragtes den offentlige sikkerhed, mediernes pluralitet og tilsynsreglerne.

Alle andre offentlige interesser skal af den pågældende medlemsstat meddeles Kommissionen, og anerkendes af denne, efter at den har undersøgt, om de er forenelige med fællesskabsrettens generelle principper og øvrige bestemmelser, før de ovenfor nævnte foranstaltninger kan træffes. Kommissionen underretter den pågældende medlemsstat om sin beslutning inden en måned efter meddelelsen.

Artikel 22

Forordningens anvendelsesområde

1. Kun denne forordning finder anvendelse på sammenslutninger efter artikel 3.

2. Forordning nr. 17 ⁽¹⁾, (EØF) nr. 1017/68 ⁽²⁾, (EØF) nr. 4056/86 ⁽³⁾ og (EØF) nr. 3975/87 ⁽⁴⁾ finder ikke anvendelse på sammenslutninger efter artikel 3.

3. Hvis Kommissionen efter anmodning fra en medlemsstat fastslår, at en sammenslutning efter artikel 3, som er uden fællesskabsdimension i henhold til artikel 1, skaber eller styrker en dominerende stilling, således at den faktiske konkurrence bliver hæmmet betydeligt på denne medlemsstats område, kan den, for så vidt sammenslutningen påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne, vedtage de i artikel 8, stk. 2, andet afsnit, samt stk. 3 og 4, omhandlede beslutninger.

4. Artikel 2, stk. 1, litra a) og b), samt artikel 5, 6, 8 og artikel 10 til 20 finder anvendelse. Den frist for indledning af proceduren, der er fastsat i artikel 10, stk. 1, løber fra datoen for modtagelsen af medlemsstatens anmodning. Proceduren skal iværksættes inden en måned fra den dato, hvor sammenslutningen er anmeldt medlemsstaten eller gennemført. Denne frist løber fra den dato, hvor den første af disse begivenheder finder sted.

5. Kommissionen træffer kun de foranstaltninger efter stk. 3, som er strengt nødvendige for at sikre den faktiske

⁽¹⁾ EFT nr. 13 af 21. 2. 1962, s. 204/62.

⁽²⁾ EFT nr. L 175 af 23. 7. 1968, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 378 af 31. 12. 1986, s. 4.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 374 af 31. 12. 1987, s. 1.

konkurrence i den medlemsstat, på hvis anmodning den har grebet ind.

6. Stk. 3, 4 og 5 finder anvendelse, indtil tærsklerne i artikel 1, stk. 2, er blevet revideret.

Artikel 23

Gennemførelsesbestemmelser

Kommissionen er bemyndiget til at udstede gennemførelsesbestemmelser om form, indhold og andre enkeltheder i forbindelse med de i artikel 4 omhandlede anmeldelser, om fristerne i henhold til artikel 10 og om udtalelser fra interesserede parter i henhold til artikel 18.

Artikel 24

Forbindelser med tredjelande

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om alle generelle vanskeligheder, som deres virksomheder har mødt i et tredjeland i forbindelse med sammenslutninger efter artikel 3.

2. Kommissionen udarbejder, første gang senest et år efter denne forordnings ikrafttræden og derefter med jævne mellemrum, en rapport, hvori den ud fra de i stk. 3 og 4 omhandlede kriterier gennemgår behandlingen af EF-virksomhederne med hensyn til disses sammenslutningstransaktioner i tredjelande. Kommissionen forelægger Rådet disse rapporter, om nødvendigt ledsaget af henstillinger.

3. Hvis Kommissionen enten på grundlag af de i stk. 2 omhandlede rapporter eller på grundlag af andre oplysninger konstaterer, at et tredjeland ikke giver EF-virksomheder en behandling svarende til den, Fællesskabet giver virksomheder fra dette tredjeland, kan Kommissionen forelægge Rådet forslag med henblik på at opnå et passende forhandlingsmandat for at opnå tilsvarende behandling for EF-virksomheder.

4. Foranstaltninger, der træffes i medfør af denne artikel, skal være i overensstemmelse med Fællesskabets eller medlemsstaternes forpligtelser i henhold til internationale — såvel bilaterale som multilaterale — aftaler, jf. dog Traktatens artikel 234.

Artikel 25

Ikrafttrædelse

1. Denne forordning træder i kraft den 21. september 1990.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på sammenslutninger, der er omfattet af en aftale eller offentliggørelse eller som er fremkommet ved erhvervelse i henhold til artikel 4, stk. 1, inden datoen for denne forordnings ikrafttrædelse, eller under nogen omstændigheder på sammenslutninger, med hensyn til hvilke en medlemsstats konkurrencemyndighed har indledt procedure inden ovennævnte dato.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. december 1989.

På Rådets vegne

E. CRESSON

Formand

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS DIREKTIV

af 11. december 1989

om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked

(89/662/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Fællesskabet skal fastsætte foranstaltninger for gradvis at virkeliggøre det indre marked i løbet af en periode, der udløber den 31. december 1992;

hvis de fælles markedsordninger for animalske produkter og produkter af animalsk oprindelse skal fungere harmonisk, forudsætter det, at de veterinære hindringer for udviklingen af samhandelen i Fællesskabet med de pågældende produkter forsvinder; i dette øjemed udgør de frie varebevægelser for landbrugsprodukter et grundlæggende element i de fælles markedsordninger og bør muliggøre en rationel udvikling af landbrugsproduktionen samt en optimal anvendelse af produktionsfaktorerne;

på veterinærområdet benyttes grænserne for øjeblikket til at foretage kontrol, der går ud på at sikre beskyttelse af folkesundheden og dyresundheden;

det endelige mål går ud på at begrænse veterinærkontrollen til afsendelsesstedet; gennemførelsen af dette mål indebærer en harmonisering af væsentlige krav med hensyn til beskyttelse af folkesundheden og dyresundheden;

med henblik på gennemførelsen af det indre marked bør der indtil dette mål faktisk er gennemført lægges vægt på den kontrol, der skal foretages ved afsendelsen og organisere kontrol, der kan finde sted på bestemmelsesstedet; med løsning afskaffes muligheden for at foretage veterinærkontrol ved Fællesskabets indre grænser;

denne løsning indebærer en stærkere tillid til den veterinærkontrol, der foretages af afsendelsesmedlemsstaten; det er vigtigt, at denne drager omsorg for, at veterinærkontrollen foretages på passende måde;

i bestemmelsesmedlemsstaten kan veterinærkontrollen foretages ved stikprøver på bestemmelsesstedet; i tilfælde af grov mistanke om uregelmæssigheder kan veterinærkontrollen dog foretages, medens varen er undervejs;

medlemsstaterne skal forelægge en plan, hvori de gør rede for, hvorledes de agter at gennemføre kontrollen; denne plan skal godkendes af Fællesskabet;

det er vigtigt at fastsætte, hvad der skal gøres i tilfælde af en veterinærkontrol, der viser, at forsendelsen er uregelmæssig; i den forbindelse findes der tre muligheder: den første går ud på at fastsætte, at de urigtige dokumenter bringes i orden, den anden har til formål at forhindre enhver fare ved konstateringen af en epizootisk sygdom, en ny, alvorlig og smitsom sygdom, eller ethvert andet forhold, der kan medføre fare for dyrs eller menneskers sundhed, medens den

⁽¹⁾ EFT nr. C 225 af 31. 8. 1988, s. 4.

⁽²⁾ EFT nr. C 326 af 19. 12. 1988, s. 28.

⁽³⁾ EFT nr. L 56 af 6. 3. 1989, s. 7.

trede drejer sig om det tilfælde, hvor varerne ikke svarer til de stillede betingelser af andre grunde end de ovenfor omhandlede;

der bør fastsættes en procedure for afgørelse af tvister, der kan opstå med hensyn til forsendelser fra en virksomhed, et produktionscenter eller et foretagende;

det er vigtigt at fastsætte en beskyttelsesordning; på dette felt bør ansvaret især af effektivitetsårsager i første omgang påhvile afsendelsesmedlemsstaten; Kommissionen bør kunne gribe hurtigt ind, bl.a. ved at begive sig til stedet og ved at træffe foranstaltninger, der er passende for situationen;

for at have virkning bør bestemmelserne i dette direktiv dække samtlige varer, der i samhandelen i Fællesskabet er underkastet veterinærmæssige krav;

med hensyn til visse epizootier hersker der endnu forskellige sundhedsmæssige tilstande i medlemsstaterne, og indtil Fællesskabet har taget stilling til midlerne til bekæmpelse af disse sygdomme, bør der midlertidigt tages forbehold med hensyn til spørgsmålet om kontrol af EF-samhandelen med levende dyr og gives tilladelse til at foretage en kontrol af dokumenterne under transporten; på det nuværende harmoniseringsstrin, og indtil der foreligger EF-regler, bør varer, som ikke omfattes af harmoniserede regler, stadig opfylde bestemmelseslandets krav, for så vidt som disse er i overensstemmelse med Traktatens artikel 36;

bestemmelserne i de eksisterende direktiver bør tilpasses de nye regler i nærværende direktiv;

disse regler bør gennemgås på ny inden 1993;

det bør overlades til Kommissionen at fastsætte gennemførelsesbestemmelser til dette direktiv; i dette øjemed bør der fastsættes procedurer, der indfører et snævert og effektivt samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne i Den Stående Veterinærkomité —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Medlemsstaterne sørger for, at veterinærkontrollen med produkter af animalsk oprindelse, der er omfattet af de i bilag A anførte direktiver eller af artikel 14, og som skal indgå i samhandelen, ikke længere foretages ved grænserne, men foretages efter bestemmelserne i dette direktiv, jf. dog artikel 6.

Artikel 2

I dette direktiv forstås ved

- 1) Veterinærkontrol: fysisk kontrol af og/eller administrative formaliteter vedrørende de i artikel 1 i nævnte produkter med henblik på direkte eller indirekte at beskytte dyrs og menneskers sundhed
- 2) Samhandel: handel mellem medlemsstater med varer i henhold til Traktatens artikel 9, stk. 2
- 3) Virksomhed: enhver autoriseret virksomhed, som producerer, oplagrer eller forarbejder de i artikel 1 nævnte produkter
- 4) Kompetente myndigheder: en medlemsstats centrale myndigheder, der er kompetent til at udføre veterinærkontrol, eller enhver myndighed, til hvem de har delegeret denne kompetence
- 5) Embedsdyrlæge: dyrlæge udpeget af medlemsstatens kompetente centrale myndigheder.

KAPITEL I

Kontrol på oprindelsesstedet

Artikel 3

1. Medlemsstaterne sørger for, at samhandelen kun omfatter de i artikel 1 omhandlede produkter, der er fremstillet, kontrolleret, mærket og etiketteret i henhold til EF-bestemmelserne med henblik på produkternes bestemmelse, og som under hele transporten frem til modtageren er ledsaget af sundhedscertifikatet eller hygiejncertifikatet, hvori modtageren er anført, eller af et hvilket som helst andet dokument som foreskrevet i EF-veterinærbestemmelserne.

Oprindelsesvirksomhederne sørger ved løbende selvkontrol for, at deres produkter opfylder de i første afsnit omhandlede krav.

Uden at det i øvrigt berører de kontrolopgaver, som ifølge EF-bestemmelserne påhviler embedsdyrlægerne, foretager de kompetente myndigheder regelmæssigt kontrol af virksomhederne med henblik på at sikre, at de produkter, der skal indgå i samhandelen, er i overensstemmelse med EF-kravene eller — i de i denne artikels stk. 3, og i artikel 14 omhandlede tilfælde — med bestemmelsesmedlemsstatens krav.

Når der er begrundet mistanke om, at betingelserne ikke overholdes, foretager de kompetente myndigheder de fornødne undersøgelser, og når mistanken bekræftes, træffer de passende foranstaltninger, som i givet fald kan indebære tilbagekaldelse af autorisationen.

2. Når en transport omfatter produkter til flere forskellige bestemmelsessteder, skal produkterne pakkes i et antal varepartier, der svarer til antallet af bestemmelsessteder. Hvert vareparti skal ledsages af det ovenfor nævnte certifikat eller dokument.

Når de i artikel 1 omhandlede produkter skal eksporteres til tredjelande, skal transporten være under toldkontrol helt frem til det sted, hvor Fællesskabets toldområde forlades.

3. Medlemsstater, som fakultativt indfører produkter fra visse tredjelande, underretter Kommissionen og de andre medlemsstater om en sådan import.

Når produkterne indføres til Fællesskabets toldområde af en anden medlemsstat end dem, der er nævnt i første afsnit, foretager den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1 ved hjælp af dokumenterne en kontrol af de pågældende produkters oprindelses- og bestemmelsessted.

Bestemmelsesmedlemsstaterne forbyder videreforsendelse fra deres område af sådanne produkter, medmindre bestemmelsesstedet er en anden medlemsstat, der ligeledes foretager fakultativ import fra tredjelande.

Artikel 4

1. Afsendermedlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at virksomhederne opfylder de veterinærmæssige krav på alle stadier af produktionen, oplagringen, markedsføringen og transporten af de i artikel 1 nævnte produkter.

De sørger især for,

- at de produkter, der er fremstillet i overensstemmelse med de i bilag A nævnte direktiver, veterinærmæssigt kontrolleres på samme måde, hvadenten de skal indgå i EF-samhandelen eller er bestemt til medlemsstatens eget marked,
- at de i bilag B omhandlede produkter ikke videreføres til en anden medlemsstats område, hvis de ikke kan afsættes på deres eget område af de årsager, som nævnes i Traktatens artikel 36.

2. Afsendermedlemsstaterne træffer passende administrative, lovmæssige og strafferetlige foranstaltninger med henblik på at sanktionere enhver overtrædelse af veterinærlovgivningen, der begås af fysiske eller juridiske personer, når det konstateres, at EF-bestemmelserne overtrædes, eller især når det fastslås, at de udstedte certifikater eller dokumenter ikke svarer til produkternes virkelige tilstand, eller at hygiejnemærket er blevet anbragt på produkter, som ikke er i overensstemmelse med de nævnte bestemmelser.

KAPITEL II

Kontrol på bestemmelsesstedet

Artikel 5

1. Bestemmelsesmedlemsstaten iværksætter følgende kontrolforanstaltninger:

- a) De kompetente myndigheder kan på varens bestemmelsessted ved ikke-diskriminerende veterinær stikprøvekontrol undersøge, om kravene i artikel 3 er opfyldt; de kan i den forbindelse udtage prøver.

Endvidere kan transit- eller bestemmelsesmedlemsstatens kompetente myndigheder, når de ligger inde med oplysninger, som tyder på, at der er sket en overtrædelse, ligeledes foretage kontrol under varernes transport på den pågældende medlemsstats område, herunder kontrol af transportmidlernes overensstemmelse med gældende regler.

- b) Såfremt de i artikel 1 omhandlede produkter, der har oprindelse i en anden medlemsstat, er bestemt til

- en virksomhed, der kontrolleres af en embedsdyrlæge, skal denne sørge for, at den pågældende virksomhed kun modtager de pågældende produkter, hvis de med hensyn til mærkning, etikettering og ledsagedokumenter opfylder kravene i artikel 3, stk. 1, eller — for så vidt angår de i bilag B omhandlede produkter — hvis de er forsynet med det dokument, som er foreskrevet i bestemmelseslandets lovgivning,
- en autoriseret mellemandler, som foretager en opdeling af varepartierne, eller en handelsvirksomhed med mange filialer eller enhver anden virksomhed, der ikke til stadighed er underkastet kontrol, har de pågældende virksomheder pligt til før enhver opdeling eller markedsføring at kontrollere, at de i første led nævnte mærker, certifikater eller dokumenter forefindes, samt at indberette enhver forsømmelse eller afvigelse til de kompetente myndigheder,
- andre modtagere, bl.a. ved aflæsning af en del af varepartiet under transporten, skal varepartiet i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, være ledsaget af originalen til det i første led nævnte certifikat.

Den garanti, de i andet og tredje led omtalte modtagere skal give, fastlægges i en aftale, der indgås med de kompetente myndigheder i forbindelse med den i stk. 3 omhandlede forudgående registrering. De kompetente myndigheder kontrollerer ved hjælp af stikprøver, om disse garantier overholdes.

2. Hvor der ikke, som EF-bestemmelserne foreskriver det, er fastlagt EF-normer samt i det i artikel 14 omhandlede tilfælde, kan bestemmelsesmedlemsstaten, under overholdelse af Traktatens generelle bestemmelser, kræve, at oprindelsesvirksomheden overholder de normer, der gælder i henhold til den pågældende medlemsstats nationale lovgivning, jf. dog artikel 4. Oprindelsesmedlemsstaten sikrer, at de pågældende produkter opfylder disse krav.

3. Virksomheder, som modtager produkter fra en anden medlemsstat, eller som foretager en fuldstændig opdeling af et vareparti af sådanne produkter.

- a) skal på de kompetente myndigheders anmodning forinden registreres,
 - b) skal føre et register over leverancerne,
 - c) skal på de kompetente myndigheders anmodning underrette disse om ankomsten af varer fra en anden medlemsstat, i det omfang det er nødvendigt for den i stk. 1 nævnte kontrol;
 - d) skal i en periode, der fastsættes af de kompetente myndigheder, dog i mindst seks måneder, opbevare de i artikel 3 nævnte sundhedscertifikater, hygiejnecertifikater eller dokumenter med henblik på forevisning for de kompetente myndigheder på disses anmodning.
4. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel fastlægges efter fremgangsmåden i artikel 18.
5. På grundlag af en rapport fra Kommissionen ledsaget af eventuelle ændringsforslag behandler Rådet på ny denne artikel tre år efter direktivets iværksættelse.

Artikel 6

1. Medlemsstaterne påser ved den kontrol, der foretages på steder, hvor produkter fra tredjelande kan indføres til Fællesskabets toldområde, såsom havne, lufthavne og grænseovergangssteder fælles med tredjelande, at følgende foranstaltninger træffes:

- a) Kontrol af produkternes oprindelsesdokumenter.
- b) Hvis der er tale om produkter indført fra tredjelande, skal de under toldkontrol sendes til inspektionsstederne for der at underkastes veterinærkontrol.

De i bilag A nævnte produkter kan ikke toldklareres, medmindre kontrollen viser, at de er i overensstemmelse med EF-bestemmelserne.

De i bilag B nævnte produkter eller produkter, som er genstand for fakultativ indførsel i henhold til artikel 3, stk. 3, og som efter indførsel til Fællesskabet skal videregives til en anden medlemsstats område, skal

- enten underkastes veterinærkontrol med henblik på at sikre, at de er i overensstemmelse med bestemmelsesmedlemsstatens lovgivning.
- eller efter almindelig visuel kontrol af, at der er overensstemmelse mellem dokumenter og produkter, under toldkontrol videreforsendes til bestemmelsesstedet, hvor veterinærkontrollen skal finde sted.

- c) Produkter med oprindelse i Fællesskabet underkastes de kontrolregler, som er fastsat i artikel 5.

2. Fra den 1. januar 1993 og uanset stk. 1 skal alle produkter, som transporteres med transportmidler, som regelmæssigt og direkte forbinder to geografiske punkter i Fællesskabet, underkastes de i artikel 5 omhandlede kontrolbestemmelser.

Artikel 7

1. Konstaterer bestemmelsesmedlemsstatens kompetente myndigheder ved en kontrol på forsendelsens bestemmelsessted eller under transporten,

- a) at der forekommer stoffer, som har forårsaget en af de sygdomme, der er nævnt i direktiv 82/894/EØF⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens afgørelse 89/162/EØF⁽²⁾, eller en zoonose eller sygdom eller et hvilket som helst andet forhold, der kan udgøre en alvorlig fare for dyr eller mennesker, gør sig gældende, eller at produkterne kommer fra et område, der er smittet med en epizootisk sygdom, påbyder de, medmindre det drejer sig om veterinærpolitimæssige forhold eller om produkter, som er blevet underkastet en af de behandlinger, der er nævnt i artikel 4 i direktiv 80/215/EØF⁽³⁾, senest ændret ved direktiv 88/660/EØF⁽⁴⁾, destruktion af partiet eller enhver anden anvendelse, som er fastsat i EF-bestemmelserne.

Udgifterne til destruktion af partiet påhviler afsenderen eller dennes repræsentant.

De kompetente myndigheder i bestemmelsesmedlemsstaten giver øjeblikkelig pr. telex de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater og Kommissionen meddelelse om de konstaterede forhold samt om de afgørelser, de har truffet, og begrundelsen herfor.

Der kan iværksættes beskyttelsesforanstaltninger som fastsat i artikel 9.

Endvidere kan kommissionen, efter anmodning fra en medlemsstat og efter fremgangsmåden i artikel 17, for at imødegå situationer, der ikke er dækket af EF-bestemmelserne, træffe afgørelse om enhver nødvendig foranstaltning med henblik på at sikre en fælles strategi blandt medlemsstaterne;

- b) at varerne ikke opfylder betingelserne i EF-direktiverne eller eventuelt nationale normer, hvor der ikke er truffet afgørelse om de i direktiverne foreskrevne EF-normer, kan de, medmindre der fra et sundhedsmæssigt eller veterinærpolitimæssigt synspunkt er noget til hinder herfor, give afsenderen eller dennes repræsentant valget mellem:
 - destruktion af varerne eller
 - anden anvendelse af varerne, herunder tilbagesendelse med tilladelse fra de kompetente myndigheder i det land, hvor oprindelsesvirksomheden er beliggende.

⁽¹⁾ EFT nr. L 378 af 31. 12. 1982, s. 58.

⁽²⁾ EFT nr. L 61 af 4. 3. 1989, s. 48.

⁽³⁾ EFT nr. L 47 af 21. 2. 1980, s. 4.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 382 af 31. 12. 1985, s. 35.

Dog kan der, hvis der konstateres forsømmelser vedrørende certifikatet eller dokumenterne, gives afsenderen en frist til at få bragt dokumenterne i orden, før sidstnævnte mulighed benyttes.

2. Kommissionen udarbejder efter fremgangsmåden i artikel 18 en liste over i de stk. 1 omhandlede stoffer eller sygdomme samt gennemførelsesbestemmelserne til nærværende artikel.

Artikel 8

1. I de i artikel 7 omhandlede tilfælde sætter de kompetente myndigheder i en bestemmelsesmedlemsstat sig straks i forbindelse med de kompetente myndigheder i afsendermedlemsstaten. Sidstnævnte myndigheder træffer de nødvendige foranstaltninger og meddeler de kompetente myndigheder i førstnævnte medlemsstat, hvilken kontrol der er udført, hvilke afgørelser der er truffet samt begrundelsen for disse.

Hvis bestemmelsesmedlemsstaten nærer frygt, for, at disse foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, søger den sammen med de kompetente myndigheder i den anden implicerede medlemsstat at rette op på situationen, idet der eventuelt aflægges et besøg på stedet.

Når den i artikel 7 omhandlede kontrol fører til konstatering af gentagne forsømmelser, underretter de kompetente myndigheder i bestemmelsesmedlemsstaten Kommissionen og de øvrige medlemsstaters veterinærtjenester herom.

Kommissionen kan efter anmodning fra de kompetente myndigheder i bestemmelsesmedlemsstaten eller på eget initiativ under hensyn til arten af de konstaterede overtrædelser

- sende en kontroldelegation til stedet,
- pålægge en embedsdyrlæge, som er godkendt af de involverede parter, og hvis navn skal stå på en liste, der udarbejdes af Kommissionen efter indstilling fra medlemsstaterne, at kontrollere forholdene i den pågældende virksomhed, eller
- pålægge de kompetente myndigheder at forøge antallet af prøver af den pågældende virksomheds produktion.

Den meddeler medlemsstaterne sine konklusioner.

Når disse foranstaltninger træffes for at imødegå gentagne forsømmelser fra en given virksomheds side, pålægger Kommissionen den pågældende virksomhed at afholde udgifterne i forbindelse med anvendelsen af de ovenstående led.

Indtil Kommissionens konklusioner foreligger, skal afsendermedlemsstaten efter anmodning fra bestemmelsesmedlemsstaten forstærke kontrollen med produkterne fra den pågældende virksomhed, og når tungtvejende hensyn til dyrs og menneskers sundhed taler herfor, tilbagekalde virksomhedens autorisation.

Bestemmelsesmedlemsstaten kan for sit vedkommende skærpe kontrollen med produkterne fra samme virksomhed.

Efter anmodning fra en af de to berørte medlemsstater skal Kommissionen, hvis den sagkyndiges udtalelse bekræfter forsømmelserne, efter fremgangsmåden i artikel 17 træffe passende foranstaltninger, som kan være så vidtrækkende som at give medlemsstaterne tilladelse til midlertidigt at nægte indførsel på deres område af produkter fra denne virksomhed. Foranstaltningerne skal hurtigst muligt stadfæstes eller ændres efter fremgangsmåden i artikel 17.

De almindelige gennemførelsesbestemmelser til denne artikel fastsættes efter fremgangsmåden i artikel 18.

2. De klagemuligheder, der i henhold til gældende lovgivning i medlemsstaterne kan anvendes over for de afgørelser, der træffes af de kompetente myndigheder, berøres ikke af dette direktiv.

De afgørelser, der træffes af bestemmelsesmedlemsstatens kompetente myndigheder, skal meddeles afsenderen eller dennes repræsentant med angivelse af grundene dertil, samt de kompetente myndigheder i afsendermedlemsstaten.

Efter anmodning fra afsenderen eller dennes repræsentant skal de begrundede afgørelser meddeles ham skriftligt med angivelse af de klagemuligheder, der efter gældende lov står til hans rådighed, samt af form og frister for indgivelse af klage.

Dog kan de to parter i tilfælde af tvist — uden at det berører ovennævnte klagemuligheder — hvis de er enige herom, inden for en frist på højst 1 måned, forelægge tvisten for en sagkyndig, som skal være opført på en liste over Fællesskabets sagkyndige, der skal opstilles af Kommissionen. Udgifterne i forbindelse med denne sagkyndige bistand påhviler Fællesskabet.

Den sagkyndige skal afgive udtalelse inden for højst 72 timer. Parterne underkaster sig den sagkyndiges udtalelse under overholdelse af EF-veterinærbestemmelserne.

3. Udgifterne til tilbagesendelse af forsendelsen, oplagring af varerne, disses anvendelse til andre formål eller destruktions påhviler modtageren.

KAPITEL III

Fælles bestemmelser

Artikel 9

1. En medlemsstat underretter straks de øvrige medlemsstater og Kommissionen, når det konstateres, at der på dens

område forekommer en af de i direktiv 82/894/EØF omhandlede sygdomme, eller når der konstateres zoonoser, sygdomme eller andre forhold, der kan udgøre en alvorlig fare for dyrs og menneskers sundhed.

Oprindelsesmedlemsstaten iværksætter straks de bekæmpelsesforanstaltninger eller forebyggende foranstaltninger, der er fastlagt i EF-bestemmelserne, navnlig afgrænsning af de heri foreskrevne iagttagelsesdistrikter, eller træffer enhver anden foranstaltning, som den finder hensigtsmæssig.

Bestemmelses- eller transitmedlemsstaten, som under en kontrol omhandlet i artikel 5 har konstateret en af de sygdomme eller andre forhold, som er omhandlet i første afsnit, kan om nødvendigt træffe forebyggende foranstaltninger, der er fastlagt i EF-bestemmelserne.

Indtil der er truffet foranstaltninger i overensstemmelse med stk. 4, kan bestemmelsesmedlemsstaten, når tungtvejende hensyn til menneskers og dyrs sundhed taler herfor, træffe sikkerhedsforanstaltninger over for de berørte virksomheder eller i tilfælde af en epizooti oprette det iagttagelsesdistrikt, som er foreskrevet i EF-bestemmelserne.

De trufne foranstaltninger meddeles straks Kommissionen og de øvrige medlemsstater.

2. En eller flere repræsentanter for Kommissionen kan efter anmodning fra den i stk. 1, første afsnit, nævnte medlemsstat eller på Kommissionens initiativ straks tage til stedet, for i samarbejde med de kompetente myndigheder at undersøge, hvilke foranstaltninger der er truffet, og afgive en udtalelse om foranstaltningerne.

3. Hvis Kommissionen ikke er blevet informeret om disse foranstaltninger, eller hvis den finder foranstaltningerne utilstrækkelige, kan den i samarbejde med den berørte medlemsstat træffe sikkerhedsforanstaltninger med hensyn til produkterne fra det epizooti-ramte område eller fra en bestemt virksomhed, indtil Den Stående Veterinærkomité træder sammen. Disse foranstaltninger skal så hurtigt som muligt forelægges Den Stående Veterinærkomité for at blive stadfæstet, ændret eller ophævet efter fremgangsmåden i artikel 17.

4. Under alle omstændigheder lader Kommissionen snarest muligt Den Stående Veterinærkomité undersøge situationen. Den træffer efter fremgangsmåden i artikel 17 de nødvendige foranstaltninger for de i artikel 1 omhandlede produkter og, hvis situationen kræver det, for produkter med oprindelsesstatus eller heraf afledte produkter. Den følger situationens udvikling og ændrer eller ophæver de trufne afgørelser efter samme procedure på baggrund af denne udvikling.

5. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel samt listen over zoonoser og andre forhold, der kan udgøre en alvorlig fare for menneskers sundhed, vedtages efter fremgangsmåden i artikel 18.

Artikel 10

Hver medlemsstat og Kommissionen udpeger den eller de tjenester med kompetence på veterinærkontrollområdet, der skal foretage veterinærkontrollen og varetage samarbejdet med kontroltjenesterne i de øvrige medlemsstater.

Artikel 11

Medlemsstaterne sørger ligeledes for, at funktionærer fra deres veterinærjenester, i givet fald i samarbejde med funktionærer fra andre tjenester, der har beføjelser hertil, bl.a. kan

- foretage tilsyn med lokaler, kontorer, laboratorier, anlæg, transportmidler, udstyr og materiel, rengørings- og vedligeholdelsesmidler, metoder til produktion og behandling af produkter samt mærkning, etikettering og præsentation af disse produkter,
- kontrollere, om personalet overholder kravene i de tekster, der er anført i bilag A
- udtage prøver af produkter, som er oplagret eller til salg, er markedsført eller er under transport
- gennemgå den dokumentation eller de edb-oplysninger, der anvendes ved den kontrol, som er et resultat af de i henhold til artikel 3, stk. 1, trufne foranstaltninger.

Med henblik herpå skal de kontrollerede virksomheder samarbejde med de pågældende funktionærer i det omfang, det er nødvendigt for udførelsen af disses opgave.

Artikel 12

1. Artikel 8, stk. 3, samt artikel 10 og 11 i direktiv 64/433/EØF⁽¹⁾, senest ændret ved direktiv 88/657/EØF⁽²⁾, udgår.

2. Artikel 5, stk. 3 og 4, samt artikel 9, 10 og 11 i direktiv 71/118/EØF⁽³⁾, senest ændret ved direktiv 88/657/EØF, udgår.

3. I direktiv 72/461/EØF⁽⁴⁾, senest ændret ved direktiv 87/489/EØF⁽⁵⁾,

- i) udgår artikel 5, stk. 2 til 5, samt artikel 6 og 8;
- ii) erstattes i artikel 8a henvisningen til artikel 8 med en henvisning til artikel 9 i direktiv 89/662/EØF.

⁽¹⁾ EFT nr. 121 af 29. 7. 1964, s. 2012/64.

⁽²⁾ EFT nr. L 382 af 31. 12. 1988, s. 3.

⁽³⁾ EFT nr. L 55 af 8. 3. 1971, s. 23.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 302 af 31. 12. 1972, s. 24.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 280 af 3. 10. 1987, s. 28.

4. Artikel 7, stk. 3, samt artikel 12 og 16 i direktiv 77/99/EØF ⁽¹⁾, senest ændret ved direktiv 89/227/EØF ⁽²⁾, udgår.

5. I direktiv 80/215/EØF

- i) udgår artikel 5, stk. 2 til 5, samt artikel 6 og 7;
- ii) erstattes i artikel 7a henvisningen til artikel 7 med en henvisning til artikel 9 i direktiv 89/662/EØF.

6. Artikel 5, stk. 3 og 4, samt artikel 7, 8 og 12 i direktiv 85/397/EØF ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 3768/85 ⁽⁴⁾, udgår.

7. Artikel 10, stk. 1 og 3, i direktiv 88/657/EØF ⁽⁵⁾ udgår.

8. Artikel 8 og 9 i direktiv 89/437/EØF ⁽⁶⁾ udgår.

9. I bilag B til direktiv 72/462/EØF tilføjes følgende i certifikatet: »Første modtagers navn og adresse«.

Artikel 13

1. I direktiv 64/433/EØF og 71/118/EØF tilføjes følgende artikel:

»Artikel 19

De i direktiv 89/662/EØF ^(*) fastsatte regler om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelsen af det indre marked finder især anvendelse med hensyn til kontrol på oprindelsesstedet, med hensyn til tilrettelæggelse og opfølgning af den kontrol, som bestemmelsesmedlemsstaten skal foretage, samt med hensyn til de beskyttelsesforanstaltninger, der skal iværksættes.

(*) EFT nr. L 395 af 30. 12. 1989, s. 13.«

2. I direktiv 72/461/EØF og 80/215/EØF tilføjes følgende artikel:

»Artikel 15

De i direktiv 89/662/EØF ^(*) fastsatte regler om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelsen af det indre marked finder især anvendelse med hensyn til kontrol på oprindelsesstedet, med

hensyn til tilrettelæggelse og opfølgning af den kontrol, som bestemmelsesmedlemsstaten skal foretage, samt med hensyn til de beskyttelsesforanstaltninger, der skal iværksættes.

(*) EFT nr. L 395 af 30. 12. 1989, s. 13.«

3. I direktiv 77/99/EØF tilføjes følgende artikel:

»Artikel 24

De i direktiv 89/662/EØF ^(*) fastsatte regler om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelsen af det indre marked finder især anvendelse med hensyn til kontrol på oprindelsesstedet, med hensyn til tilrettelæggelse og opfølgning af den kontrol, som bestemmelsesmedlemsstaten skal foretage, samt med hensyn til de beskyttelsesforanstaltninger, der skal iværksættes.

(*) EFT nr. L 395 af 30. 12. 1989, s. 13.«

4. I direktiv 85/397/EØF og 88/657/EØF tilføjes følgende artikel:

»Artikel 18

De i direktiv 89/662/EØF ^(*) fastsatte regler om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelsen af det indre marked finder især anvendelse med hensyn til kontrol på oprindelsesstedet, med hensyn til tilrettelæggelse og opfølgning af den kontrol, som bestemmelsesmedlemsstaten skal foretage, samt med hensyn til de beskyttelsesforanstaltninger, der skal iværksættes.

(*) EFT nr. L 395 af 30. 12. 1989, s. 13.«

5. I direktiv 89/437/EØF tilføjes følgende artikel:

»Artikel 17

De i direktiv 89/662/EØF ^(*) fastsatte regler om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelsen af det indre marked finder især anvendelse med hensyn til kontrol på oprindelsesstedet, med hensyn til tilrettelæggelse og opfølgning af den kontrol, som bestemmelsesmedlemsstaten skal foretage, samt med hensyn til de beskyttelsesforanstaltninger, der skal iværksættes.

(*) EFT nr. L 395 af 30. 12. 1989, s. 13.«

Artikel 14

Indtil den 31. december 1992 er samhandelen med de i bilag B omtalte produkter, i afventen af EF-bestemmelser, underkastet de kontrolregler, der er fastsat i dette direktiv, særlig reglerne i artikel 5, stk. 2.

(1) EFT nr. L 26 af 31. 1. 1977, s. 85.

(2) EFT nr. L 93 af 6. 4. 1989, s. 25.

(3) EFT nr. L 226 af 24. 8. 1985, s. 13.

(4) EFT nr. L 362 af 31. 12. 1985, s. 8.

(5) EFT nr. L 212 af 22. 7. 1989, s. 87.

(6) EFT nr. L 302 af 31. 12. 1972, s. 28.

Medlemsstaterne meddeler inden den i artikel 19 fastsatte dato de betingelser og regler, som for øjeblikket gælder for samhandelen med de i stk. 1 nævnte produkter.

Rådet, der træffer afgørelse på forslag af Kommissionen, fastsætter inden den 31. december 1991 den endelige ordning, der skal gælde for samhandelen med de i bilag B omtalte produkter.

Artikel 15

I artikel 9 i direktiv 64/432/EØF⁽¹⁾ indsættes følgende stk.:

- »2a. En eller flere repræsentanter for Kommissionen kan efter anmodning fra medlemsstaten eller på Kommissionens initiativ straks tage til stedet for i forståelse med de kompetente myndigheder at undersøge, hvilke foranstaltninger der er truffet og de afgiver en udtalelse om foranstaltningerne.«

Artikel 16

1. Medlemsstaterne forelægger senest tre måneder inden den dato, der er fastsat i artikel 19 stk. 1, en plan for Kommissionen med oplysning om de nationale foranstaltninger, som de agter at iværksætte for at gennemføre målsætningerne i dette direktiv, navnlig kontrolhyppigheden.

2. Kommissionen gennemgår de planer, som medlemsstaterne forelægger den i henhold til stk. 1.

3. Kommissionen tilstiller hvert år og for første gang i 1991 medlemsstaterne en henstilling vedrørende et kontrolprogram for det følgende år; Den Stående Veterinærkomité udtaler sig forinden om denne henstilling. Henstillingen kan gøres til genstand for senere tilpasninger.

Artikel 17

1. Når der henvises til den fremgangsmåde, der er fastsat i denne artikel, indbringer formanden straks sagen for Den Stående Veterinærkomité, der er nedsat ved afgørelse 68/361/EØF⁽²⁾, i det følgende benævnt »komitéen«, enten på eget initiativ eller på anmodning af en medlemsstat.

2. Kommissionens repræsentant forelægger komitéen et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Komitéen afgiver udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyntagen til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster. Den udtaler sig med det flertal, som er fastsat i Traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag

af Kommissionen. Under afstemningen i komitéen tildeles de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, som er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med komitéens udtalelse.

4. Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med komitéens udtalelse, eller er der ikke afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes.

Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Har Rådet ikke truffet afgørelse inden femten dage efter forslagets forelæggelse, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen, medmindre Rådet med simpelt flertal har udtalt sig imod dem.

Artikel 18

1. Når der henvises til den fremgangsmåde, der er fastsat i denne artikel, indbringer formanden straks sagen for komitéen enten på eget initiativ eller på anmodning af en medlemsstat.

2. Kommissionens repræsentant forelægger komitéen et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Komitéen afgiver udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyntagen til, hvor meget de pågældende spørgsmål haster. Den udtaler sig med det flertal, som er fastsat i Traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Under afstemningen i komitéen tildeles de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, som er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med komitéens udtalelse.

4. Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med komitéens udtalelse, eller er der ikke afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes.

Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Har Rådet ikke truffet afgørelse inden tre måneder efter forslagets forelæggelse, vedtager Kommissionen de foreslåede foranstaltninger og bringer dem straks i anvendelse, medmindre Rådet med simpelt flertal har udtalt sig imod dem.

⁽¹⁾ EFT nr. 121 af 29. 7. 1964, s. 1977/64.

⁽²⁾ EFT nr. L 255 af 18. 10. 1968, s. 23.

KAPITEL IV

Overgangsbestemmelser og afsluttende bestemmelser

Artikel 19

1. Inden den 31. december 1990 træffer Rådet med kvalificeret flertal afgørelse om Kommissionens forslag om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med levende dyr.

Inden den i første afsnit nævnte dato træffer Rådet med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen afgørelse om de generelle regler og principper for kontrollen i tredjelande og med import fra disse lande af produkter omhandlet i dette direktiv. Kontrolstederne ved de ydre grænser, og de krav, som disse kontrolsteder skal opfylde, fastlægges inden nævnte dato.

2. Inden den 31. december 1992 foretager Rådet en nyvurdering af bestemmelserne i dette direktiv på grundlag af en rapport fra Kommissionen om den indvundne erfaring ledsaget af eventuelle forslag til ændringer, om hvilke Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Artikel 20

Indtil den 31. december 1992 kan medlemsstaterne uanset artikel 5, stk. 1, og for at gøre det muligt gradvist at iværksætte dette direktiv,

— fortsat kontrollere dokumenter under transporten af kød og kødprodukter for at sikre overholdelse af de særlige krav i fællesskabsreglerne med hensyn til mund- og klovesyge og svinepest,

— kontrollere dokumenter under transporten af produkter indført fra tredjelande til medlemsstaterne.

Artikel 21

Inden den 1. oktober 1992 fastsætter Rådet med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen den ordning, der skal gælde efter udløbet af gyldigheden af overgangsbestemmelserne i artikel 20.

Artikel 22

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden en dato, dog senest den 31. december 1991, som skal fastsættes ved den afgørelse, der skal træffes i henhold til artikel 19, stk. 1, andet afsnit, inden den 31. december 1990.

Den Helleniske Republik har dog en yderligere frist på et år til at efterkomme direktivet.

Artikel 23

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 11. december 1989.

På Rådets vegne
H. NALLET
Formand

BILAG A**Veterinærforskrifter**

- Rådets direktiv 64/433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød inden for Fællesskabet, (EFT nr. L 121 af 29. 7. 1964, s. 2012/64), senest ændret ved direktiv 88/657/EØF (EFT nr. L 382 af 31. 12. 1988, s. 3).
- Rådets direktiv 71/118/EØF af 15. februar 1971 om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med fersk fjerkrækød, (EFT nr. L 55 af 8. 3. 1971, s. 23), senest ændret ved direktiv 88/657/EØF (EFT nr. L 382 af 31. 12. 1988, s. 3)
- Rådets direktiv 72/461/EØF af 12. december 1972 om veterinærpolitimæssige problemer vedrørende handel med fersk kød, (EFT nr. L 302 af 31. 12. 1972, s. 24), senest ændret ved direktiv 87/489/EØF (EFT nr. L 280 af 3. 10. 1987, s. 28)
- Rådets direktiv 77/99/EØF af 21. december 1976 om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med kødprodukter inden for Fællesskabet, (EFT nr. L 26 af 31. 1. 1977, s. 85), senest ændret ved direktiv 89/227/EØF (EFT nr. L 93 af 6. 4. 1989, s. 25)
- Rådets direktiv 80/215/EØF af 22. januar 1980 om veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med samhandelen med kødprodukter inden for Fællesskabet, (EFT nr. L 47 af 21. 1. 1980, s. 4), senest ændret ved direktiv 88/660/EØF (EFT nr. L 382 af 31. 12. 1988, s. 35)
- Rådets direktiv 85/397/EØF af 5. august 1985 om sundhedsmæssige og veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med handelen inden for Fællesskabet med varmebehandlet mælk, (EFT Nr. L 226 af 24. 8. 1985, s. 13), senest ændret ved forordning (EØF) nr. 3768/85 (EFT nr. L 362 af 31. 12. 1985, s. 8)
- Rådets direktiv 88/657/EØF af 14. december 1988 om krav til fremstilling af og handel med hakket kød, kød i stykker på under 100 g og tilberedt kød, (EFT nr. L 382 af 31. 12. 1988, s. 3) ⁽¹⁾;
- Rådets direktiv 89/437/EØF af 20 juni 1989 om hygiejne- og sundhedsproblemer med produktion og markedsføring af ægprodukter, (EFT nr. L 212 af 22. 7. 1989, s. 87) ⁽¹⁾.

BILAG B

Produkter, som ikke er underkastet EF-harmonisering, men for hvilke samhandelen skal være underkastet den kontrol, der er omhandlet i dette direktiv

Produkter af animalsk oprindelse omfattet af Traktatens bilag II:

- kød af kanin og vildt
- rå mælk og mælkeprodukter
- akvakulturprodukter
- fiskerivarer
- levende toskallede bløddyr til konsum
- produkter på basis af kød af kanin og vildt
- blod
- animalsk fedt i flydende form, fedtegrever og biprodukter fra smeltning
- honning
- snegle til konsum
- frølår til konsum.

⁽¹⁾ fra 1. januar 1992.

RÅDETS AFGØRELSE

af 14. december 1989

om ændring af afgørelse 87/327/EØF om vedtagelse af Fællesskabets handlingsprogram til fremme af de studerendes mobilitet

(ERASMUS)

(89/663/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 128,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelser fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

De grundlæggende mål for den fælles erhvervsuddannelsespolitik, der er nedfældet i det andet princip i afgørelse 63/266/EØF ⁽³⁾, tager navnlig sigte på at give enhver person mulighed for at opnå den bedst mulige erhvervsuddannelse, der er nødvendig for at udøve en bestemt faglig beskæftigelse, ligesom det nævnes i afgørelsen, at erhvervsuddannelsen bør være tilstrækkelig omfattende til, at den tilfredsstiller de krav, de tekniske fremskridt stiller, idet der ved de forskellige former for erhvervsuddannelse tages højde for den sociale og økonomiske udvikling;

i henhold til det sjette princip i denne afgørelse er det Kommissionens opgave at fremme den direkte udveksling af erhvervsuddannelsesspecialister, således at de kan gøre sig bekendt med og studere diverse resultater og reformer i andre fællesskabslande;

Rådet vedtog ved afgørelse 87/327/EØF ⁽⁴⁾ Fællesskabets handlingsprogram til fremme af de studerendes mobilitet (ERASMUS), og i henhold til artikel 7 i denne afgørelse er det muligt at foretage en tilpasning af ERASMUS-programmet;

Rådet har vedtaget en række foranstaltninger med henblik på at styrke det teknologiske samarbejde på fællesskabsplan og tilvejebringe de nødvendige menneskelige ressourcer til dette formål, bl.a. ved afgørelse 89/27/EØF ⁽⁵⁾ om vedtagelse af anden fase af programmet om samarbejde mellem universiteter og virksomheder om uddannelse på teknologiområdet (COMETT II) (1990—1994);

Rådet har vedtaget en række foranstaltninger til stimulering af samarbejde og udveksling mellem forskere i Europa, især ved beslutning 88/419/EØF ⁽⁶⁾ om iværksættelse af

SCIENCE-planen og beslutning 89/118/EØF ⁽⁷⁾ om iværksættelse af SPES-planen; det er derfor ikke hensigtsmæssigt, at sådanne aktiviteter også omfattes af ERASMUS-programmet;

på baggrund af Domstolens kendelse af 30. maj 1989 bør der skabes klarhed gennem fastslåelse af, at ERASMUS-programmet udelukkende henhører under den fælles politik for faglig uddannelse i henhold til Traktatens artikel 128;

til opfølgning af den beretning om Borgernes Europa, som Det Europæiske Råd godkendte på samlingen den 28. til 29. juni 1985, og som opfordrede til udveksling af en betydelig del af de studerende, sigter Kommissionen i overensstemmelse med Europa-Parlamentets ønske ⁽⁸⁾ mod, at ca. 10 % af alle studerende i Fællesskabet senest i 1992 er i gang med en universitetsuddannelse, der tilrettelægges af universiteter i mere end én medlemsstat;

Rådet vedtog den 28. juli 1989 beslutning 89/489/EØF ⁽⁹⁾ om iværksættelse af LINGUA-programmet, som har til formål at fremme uddannelse og undervisning i fremmedsprog i Det Europæiske Fællesskab;

Rådet vedtog den 21. december 1988 direktiv 89/48/EØF ⁽¹⁰⁾ om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed;

det fremgår af årsberetningerne for 1987 og 1988 om ERASMUS-programmets hidtidige udvikling samt af rapporten om de erfaringer, der er indhøstet under gennemførelsen af programmet i 1987 til 1989, at dette er et velegnet middel til at øge de studerendes mobilitet via et effektivt samarbejde mellem universiteterne i Fællesskabet;

det tilsagn, der er givet på fællesskabsplan med henblik på at fremme de studerendes mobilitet, involverer også medlemsstaterne, som opfordres til at yde deres bidrag til den indsats, som er nødvendig for at gennemføre målene for ERASMUS-programmet —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Afgørelse 87/327/EØF ændres således:

⁽⁷⁾ EFT nr. L 44 af 16. 2. 1989, s. 44.⁽⁸⁾ EFT nr. C 148 af 16. 6. 1986, s. 125.⁽⁹⁾ EFT nr. L 239 af 16. 8. 1989, s. 24.⁽¹⁰⁾ EFT nr. L 19 af 24. 1. 1989, s. 16.⁽¹⁾ EFT nr. C 323 af 27. 12. 1989.⁽²⁾ EFT nr. C 329 af 30. 12. 1989.⁽³⁾ EFT nr. 63 af 20. 4. 1963, s. 1338/63.⁽⁴⁾ EFT nr. L 166 af 25. 6. 1987, s. 20.⁽⁵⁾ EFT nr. L 13 af 17. 1. 1989, s. 28.⁽⁶⁾ EFT nr. L 206 af 30. 7. 1988, s. 34.

1) I artikel 1, stk. 2, tilføjes følgende afsnit:

»Studerende, der er indskrevet ved disse uddannelsesinstitutioner er — uanset studieområde og til og med doktorgraden — berettigede til at modtage støtte inden for rammerne af ERASMUS-programmet, forudsat at den studieperiode, der gennemføres ved det modtagende universitet, og som er i overensstemmelse med studieforløbet ved hjemlandets universitet, indgår i den studerendes erhvervsmæssige uddannelse.

ERASMUS-programmet omfatter ikke aktiviteter inden for forskning og teknologisk udvikling.«

2) Artikel 2 ændres således:

a) Nr. ii) affattes således:

»at fremme et bredt og intensivt samarbejde om den faglige uddannelse mellem universiteterne i alle medlemsstaterne;«

b) I nr. iii), tredje linje, udgår ordene »undervisningen og«

3) Artikel 4 affattes således:

»Artikel 4

De midler, der skønnes nødvendige til gennemførelsen af ERASMUS-programmet i de første tre år af en femårsperiode, beløber sig til 192 mio. ECU.

Fra regnskabsåret 1990 godkendes de bevillinger, der er nødvendige til finansiering af Fællesskabets bidrag til gennemførelse af de i bilaget indeholdte aktioner, herunder foranstaltninger med henblik på teknisk bistand på fællesskabsplan samt løbende overvågning og evaluering af programmet, under den årlige budgetprocedure, idet der tages hensyn til programmets resultater og de eventuelle nye behov, der måtte opstå under dets gennemførelse.

De bevillinger, der er nødvendige for programmets første tre år, skal opføres på de fremtidige budgetter inden for rammerne af de finansielle overslag for 1988 til 1992, som Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen vedtog i fællesskab ved den interinstitutionelle aftale ⁽¹⁾ den 29. juni 1988, og udviklingen af disse overslag.

Målet er at tildele den størst mulige del af midlerne til de studerendes mobilitet inden for rammerne af aktion 1 og 2.

⁽¹⁾ EFT nr. L 185 af 15. 7. 1988, s. 33.«

4) I artikel 5 ændres udtrykket »andre allerede planlagte fællesskabsaktioner« til »andre aktioner på fællesskabsplan«.

5) I artikel 7 ændres i første linje datoen 31. december 1989 til 31. december 1993, og i femte linje datoen 30. juni 1990 til 30. juni 1994.

6) Bilaget erstattes af bilaget til denne afgørelse.

Artikel 2

Denne afgørelse har virkning fra den 1. januar 1991 undtagen for så vidt angår aktion 2 (2), der har virkning fra den 1. juli 1990.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 1989.

På Rådets vegne

L. JOSPIN

Formand

BILAG

»BILAG

AKTION 1

Etablering og drift af et europæisk universitetsnet

1. Fællesskabet videreudvikler det europæiske universitetsnet, der er etableret som led i ERASMUS-programmet, og som tager sigte på at fremme udvekslingen af studerende i hele Fællesskabet.

Det europæiske universitetsnet består af de universiteter, der som led i ERASMUS-programmet har indgået aftaler om og udarbejder programmer for udveksling af studerende og lærere med universiteter i andre medlemsstater, og som sikrer fuld anerkendelse af studieperioder, der i denne sammenhæng er fuldført uden for hjemlandets universiteter.

Hovedsigtet med aftaler mellem universiteterne er at give de studerende lejlighed til at gennemføre en fuldt anerkendt studieperiode i mindst én anden medlemsstat som en integrerende del af deres eksamen eller universitetsuddannelse. Disse fælles programmer kan eventuelt omfatte en integreret periode med fremmedsprogforberedelse samt samarbejde mellem lærere og administrativt personale med henblik på at tilvejebringe de nødvendige betingelser for udveksling af studerende og for gensidig anerkendelse af studieperioder i udlandet. I det omfang, det er muligt, bør forberedelsen i det fremmede sprog påbegyndes i oprindelseslandet inden den studerendes afrejse.

Programmer, der indebærer en fuldt ud anerkendt og integreret studieperiode i en anden medlemsstat, vil få tillagt prioritet. For hvert fælles program kan universiteter, der deltager i ordningen, få et årligt tilskud på indtil 25 000 ECU, i første omgang normalt i en periode på højst tre år, dog således at beløbs størrelse kan tages op til revision med regelmæssige mellemrum.

2. Der vil også blive ydet støtte til udveksling af lærere med henblik på varetagelse af integrerede undervisningsopgaver i andre medlemsstater.
3. Der vil desuden blive ydet støtte til fælles læseplansudviklingsprojekter mellem universiteter i forskellige medlemsstater som et middel til at lette akademisk anerkendelse og gennem udveksling af erfaringer bidrage til fornyelse og forbedring af uddannelserne i hele Fællesskabet.
4. Der vil endvidere blive ydet tilskud på op til 20 000 ECU til universiteter, der tilrettelægger korte intensive undervisningsprogrammer for studerende fra flere forskellige medlemsstater. Denne aktion vil være af supplerende karakter.
5. Endelig vil Fællesskabet yde støtte til læreres og universitetsadministratorers besøg i andre medlemsstater med henblik på at sætte dem i stand til at udarbejde integrerede studieprogrammer sammen med universiteter i disse medlemsstater og at fremme den gensidige forståelse for uddannelsesaspekterne i de højere uddannelses-systemer i andre medlemsstater. Der vil desuden blive ydet tilskud, der gør det muligt for universitetslærere at afholde særlige forelæsningsrækker i flere forskellige medlemsstater.

AKTION 2

ERASMUS-stipendieprogram

1. Fællesskabet videreudvikler ordningen med direkte økonomisk støtte til studerende ved universiteter som defineret i artikel 1, stk. 2, der gennemfører en studieperiode i en anden medlemsstat. Ved fastsættelsen af de samlede udgifter til henholdsvis aktion 1 og 2 tager Fællesskabet hensyn til, hvor mange studerende der skal udveksles inden for det europæiske universitetsnet, efterhånden som dette udvikler sig.
2. ERASMUS-stipendierne forvaltes af de kompetente myndigheder i de enkelte medlemsstater. Under hensyn til udviklingen i det europæiske universitetsnet vil der blive tildelt hver medlemsstat et minimumsbeløb på 200 000 ECU (svarende til ca. 100 stipendier); med hensyn til det resterende beløb baseres tildelingen til de enkelte medlemsstater på det samlede antal studerende ved universiteterne som defineret i artikel 1, stk. 2, på det samlede antal unge mellem 18 og 25 år i den enkelte medlemsstat, på de gennemsnitlige omkostninger forbundet med rejsen mellem det land, hvor den studerendes hjemlige universitet er beliggende, og det land,

hvor værtsuniversitetet ligger, samt på forskellen mellem leveomkostningerne i det land, hvor den studerendes hjemlige universitet er beliggende, og det land, hvor værtsuniversitetet er beliggende.

Kommissionen vil endvidere træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre de forskellige fagområder en afbalanceret repræsentation, for at tage hensyn til efterspørgslen efter programmer og til strømmen af studerende, samt for at løse visse specifikke problemer, navnlig finansieringen af visse stipendier, der som følge af de pågældende exceptionelle programmets struktur ikke kan forvaltes af nationale instanser. Den andel, der er afsat til disse foranstaltninger, må ikke overstige 5 % af det samlede årlige budget for stipendier til studerende.

3. Medlemsstaternes stipendiemyndigheder yder stipendier på op til 5 000 ECU pr. studerende til et års ophold på følgende vilkår:
 - a) Stipendierne tager sigte på at dække de ekstraudgifter, der er forbundet hermed, dvs. rejseudgifter, eventuelle udgifter til sprogkurser samt dækning af højere leveomkostninger i værtslandet (herunder eventuelle ekstraomkostninger, der skyldes det forhold, at den studerende opholder sig uden for hjemlandet). De tager ikke sigte på at dække alle udgifter til studieopholdet i udlandet.
 - b) Der gives fortrinsstilling til studerende, der følger kurser, der indgår i det under aktion 1 beskrevne europæiske universitetsnet, samt til studerende, der deltager i det under aktion 3 beskrevne europæiske meritoverføringssystem (ECTS). Der kan også ydes stipendier til andre studerende, for hvem der er truffet særlige foranstaltninger uden for nettet i en anden medlemsstat, forudsat at de opfylder kriterierne for at være støtteberettigede.
 - c) Der ydes kun stipendier, når studieperioden i en anden medlemsstat anerkendes fuldt ud af den studerendes universitet i hjemlandet. Der kan dog undtagelsesvis ydes stipendier i tilfælde, hvor studieperioden i en anden medlemsstat fuldt ud anerkendes af universitetet i denne medlemsstat, forudsat at denne ordning indgår i en universitetssamarbejdsaftale, der støttes i henhold til aktion 1.
 - d) Værtsuniversitetet opkræver ingen studieafgifter af de besøgende studerende, der i givet fald fortsætter med at betale studieafgifter til deres universitet i hjemlandet.
 - e) Der ydes stipendier med henblik på akademiske studier i en anden medlemsstat i et betydeligt tidsrum på fra tre måneder til et helt akademisk år, eller i mere end 12 måneder i tilfælde af meget integrerede studieprogrammer. Der ydes normalt ikke stipendier til førsteårsstuderende.
 - f) Stipendier eller lån, som en studerende modtager i sit eget land, ydes fortsat i fuld udstrækning i den studieperiode ved værtslandets universitet, hvor den studerende modtager et ERASMUS-stipendium.

AKTION 3

Mobilitetsforbedring i kraft af akademisk anerkendelse af eksamensbeviser og studieperioder

Fællesskabet iværksætter i samarbejde med de kompetente myndigheder i medlemsstaterne følgende foranstaltninger med sigte på at forbedre mobiliteten i kraft af akademisk anerkendelse af eksamensbeviser og studieperioder i en anden medlemsstat:

1. Foranstaltninger til fremme af et europæisk meritoverføringssystem gældende på forsøgs- og frivillighedsbasis for hele Fællesskabet (European Community Course Credit Transfer System (ECTS)), hvorved studerende, der gennemfører eller har gennemført en videregående uddannelse og erhvervsuddannelse, får anerkendt den uddannelse, de har gennemgået på et eller flere universiteter i andre medlemslande. Et begrænset antal årlige tilskud på indtil 20 000 ECU vil blive ydet til de universiteter, der deltager i denne forsøgsordning.
2. Foranstaltninger til fremme af udveksling af oplysninger i Fællesskabet om akademisk anerkendelse af de eksamensbeviser, der er erhvervet, og de studieperioder, der er gennemført i en anden medlemsstat, især gennem yderligere udbygning af det nuværende EF-net af nationale informationscentre vedrørende akademisk anerkendelse af eksamensbeviser og studieperioder; der ydes årlige tilskud på op til 20 000 ECU til informationscentrene med henblik på at lette informationsudvekslingen, navnlig ved hjælp af et elektronisk dataudvekslingssystem.

AKTION 4

Supplerende foranstaltninger til fremme af de studerendes mobilitet inden for Fællesskabet

1. De supplerende foranstaltninger tager sigte på at finansiere:
 - tilskud til universitetssammenslutninger og -konsortier og sammenslutninger af lærere, administratører eller studerende på europæisk plan, særlig med det formål at udbrede kendskabet inden for Fællesskabet til initiativer på specifikke områder inden for uddannelse;
 - publikationer, der giver øget kendskab til mulighederne for at studere og undervise i andre medlemsstater, eller som henleder opmærksomheden på vigtige udviklingstendenser samt nye modeller for samarbejdet mellem universiteterne inden for Fællesskabet;
 - andre initiativer med sigte på at fremme samarbejdet om den erhvervsmæssige uddannelse mellem Fællesskabets universiteter;
 - foranstaltninger, der letter udbredelsen af informationer om ERASMUS-programmet;
 - Det Europæiske Fællesskabs ERASMUS-priser, der uddeles til studerende, universitetsmedarbejdere, universiteter eller ERASMUS-projekter, der har ydet et særlig betydningsfuldt bidrag til udviklingen af samarbejdet mellem universiteterne i Fællesskabet.
2. Udgifterne til foranstaltninger under aktion 4 overstiger ikke 5% af de årlige bevillinger til ERASMUS-programmet.«

RÅDETS BESLUTNING

af 15. december 1989

om vedtagelse af et specifikt program for forskning og teknologisk udvikling for Det Europæiske Atomenergifællesskab på området forvaltning og opbevaring af radioaktivt affald

(1990 til 1994)

(89/664/Euratom)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab, særlig artikel 7,

under henvisning til forslag fra Kommissionen, forelagt efter høring af Det Videnskabelige og Tekniske Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Med sin vedtagelse af rammeprogrammet for Fællesskabets aktioner inden for forskning og teknologisk udvikling (1987 til 1991) ⁽⁴⁾ har Rådet erkendt Fællesskabets interesse i, at der iværksættes en aktion »Fission: nuklear sikkerhed«, som bl.a. omfatter et FoU-område »Forvaltning af radioaktivt affald«;

radioaktivt affald fremkommer ved anvendelse af kerneenergi og ligeledes ved anvendelse af radionukloider inden for lægevidenskaben og i andre industrielle aktiviteter;

det er derfor af største betydning at gennemføre effektive løsninger for at garantere sikkerheden og beskyttelsen af mennesker og miljø mod de potentielle risici, der er forbundet med forvaltningen af dette affald;

i De Europæiske Fællesskabers fjerde handlingsprogram på miljøområdet, som var emnet for en resolution af 19. oktober 1987 vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet ⁽⁵⁾, understreges nødvendigheden af en fællesskabsaktion vedrørende forvaltning og opbevaring af radioaktivt affald;

ved sin resolution af 18. februar 1980 om gennemførelse af Fællesskabets handlingsplan (1980 til 1992) på området radioaktivt affald ⁽⁶⁾ erklærede Rådet, at det var besluttet på at sikre kontinuiteten af FoU-programmerne på dette område under planens gennemførelse;

programmet om forvaltning og opbevaring af radioaktivt affald, der blev vedtaget ved afgørelse 85/199/Euratom ⁽⁷⁾, har givet positive resultater og åbnet opmuntrende perspektiver, der bør udnyttes ved gennemførelse af forsknings-, udviklings- og demonstrationsaktioner, der baseres på de faktiske vilkår for forvaltning og opbevaring af affald, der kan forventes i fremtiden; en effektiv forvaltning af radioaktivt affald kræver, at der anvendes overordentlig sikre teknikker og underjordiske opbevaringssteder —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Et specifikt program for forskning og teknologisk udvikling for Det Europæiske Atomenergifællesskab på området forvaltning og opbevaring af radioaktivt affald, således som det er fastlagt i bilaget, vedtages hermed for en periode på fem år fra 1. januar 1990.

Artikel 2

De midler, der skønnes nødvendige til gennemførelsen af programmet, anslås til 79,6 mio. ECU, herunder udgifter til et personale på fjorten ansatte.

En vejledende fordeling af dette beløb er anført i bilaget.

Artikel 3

De nærmere bestemmelser for gennemførelsen af programmet og størrelsen af Fællesskabets finansielle deltagelse er anført i bilaget.

Artikel 4

1. I løbet af det tredje år for programmets gennemførelse tager Kommissionen det op til fornyet gennemgang. En rapport om resultaterne af denne gennemgang fremsendes til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale

⁽¹⁾ EFT nr. C 144 af 10. 6. 1989, s. 11.

⁽²⁾ EFT nr. C 323 af 27. 12. 1989.

⁽³⁾ EFT nr. C 329 af 30. 12. 1989.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 302 af 24. 10. 1987, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT nr. C 328 af 7. 12. 1987, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT nr. C 51 af 29. 2. 1980, s. 1.

⁽⁷⁾ EFT nr. L 83 af 25. 3. 1985, s. 20.

Udvalg. Rapporten ledsages om nødvendigt af forslag til ændring af programmet.

2. Ved programmets afslutning fremsender Kommissionen en rapport om de opnåede resultater til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg.

3. De i stk. 1 og 2 nævnte rapporter udarbejdes under hensyntagen til målsætningerne som anført i bilaget til denne beslutning og i overensstemmelse med artikel 2, stk. 2, i afgørelse 87/516/Euratom, EØF ⁽¹⁾.

Artikel 5

Ved gennemførelsen af programmet bistår Kommissionen af Det Rådgivende Udvalg for Forvaltning og Koordinering

CGC6 vedrørende Nuklear Fissionsenergi — Brændselskredsløb/Behandling og Opbevaring af Affald, der blev nedsat ved afgørelse 84/338/Euratom, EKSF, EØF ⁽²⁾.

Artikel 6

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. december 1989.

På Rådets vegne

H. CURIEN

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. L 302 af 24. 10. 1987, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 177 af 4. 7. 1984, s. 25.

BILAG

PROGRAMMETS MÅLSÆTNINGER, TEKNISKE INDHOLD OG GENNEMFØRELSE SAMT VEJLEDENDE FORDELING AF BELØBET OG EVALUERINGSKRITERIER

1. Målsætninger

Sigtet med programmet er at videreudvikle og demonstrere et system til forvaltning af radioaktivt affald, herunder ikke-oparbejdet, bestrålet brændsel, når det betragtes som affald, som i de forskellige etaper sikrer den bedst mulige beskyttelse af mennesket og miljøet. Der skal navnlig forskes i karakterisering og kvalificering af de forskellige menneskeskabte og naturlige (geologiske) barrierer, der er tale om, og resultaterne skal anvendes til evaluering af sikkerheden på lang sigt ved bortskaffelsesmetoden.

2. Teknisk indhold

Vejledende fordeling
af beløbet
(i mio. ecu)

DEL A

Affaldsforvaltning og tilknyttede FoU-aktioner

A1 Undersøgelser af forvaltningssystemer

5,4

Emne 1: Undersøgelse af systemer, herunder analytiske modeller med henblik på den størst mulige begrænsning af transport af affald. Harmonisering af politikker og praksis vedrørende affaldsforvaltning, herunder med hensyn til det affald, der stammer fra nedlukningsoperationer og bestrålet brændsel. Orientering af offentligheden.

Systemundersøgelserne vedrører evalueringen af forskellige forvaltningsløsninger for forskellige typer affald. Harmoniseringen skal navnlig sigte mod udvikling af fælles kriterier og ordninger for affaldsforvaltning.

A2 Behandling af affald

7,5

Emne 2: Behandling og konditionering af affald, herunder ikke-oparbejdet, bestrålet brændsel, når det betragtes som affald. Behandling af radioaktivt affald. Arbejdet drejer sig om udvikling af avancerede processer, der gør det muligt at mindske produktionen af affald, udledningen af radioaktivt spildevand i miljøet og mængden af affald, der skal bortskaffes, samt om undersøgelser af mulighederne for omdannelse.

A3 Sikkerheden ved multibarrieresystemet til geologisk bortskaffelse

39,2

Emne 3: Karakterisering og kvalificering af former for affald, af emballage og af miljøet. De forskellige affaldspakker undersøges i et miljø, der er repræsentativt for den endelige oplagring, for at sikkerheden ved deres adfærd på lang sigt kan kontrolleres. Kvalitetsstyringen udvikles.

Emne 4: Bortskaffelse af radioaktivt affald: forskning til støtte for udvikling af underjordiske deponeringsanlæg. Arbejdet vedrører egenskaberne ved indeslutning af radionuklider i de forskellige stenarter, der tænkes anvendt til bortskaffelse af affald, og aspekterne ved planer for indretning og drift af underjordiske deponeringsanlæg i disse miljøer med henblik på at evaluere gennemførligheden og sikkerheden i forbindelse hermed.

Emne 5: Metoder til evaluering af sikkerheden ved bortskaffelsessystemerne. De hidtil udviklede metoder videreudvikles og udvides til at omfatte nye typer affald med henblik på en gennemgribende evaluering af sikkerheden i lagre af radioaktivt affald, for så vidt angår strålingsvirkninger samt virkningen på miljøet og den nukleare sikkerhed.

DEL B

Indretning og/eller drift af underjordiske anlæg, der kan anvendes til fællesskabsaktiviteter i forening	27,5
Projekt 1: Underjordisk pilotanlæg i saltminen ved Asse i Forbundsrepublikken Tyskland.	
Projekt 2: Underjordisk pilotanlæg i lerlaget under atomanlægget ved Mol i Belgien.	
Projekt 3: Underjordisk valideringsanlæg i Frankrig.	
Projekt 4: Underjordisk valideringsanlæg i Det Forenede Kongerige.	
Ud over ovennævnte projekter vil andre kunne tilføjes i løbet af programmets gennemførelse.	
I alt	79,6 ⁽¹⁾

3. Gennemførelse af programmet

Programmet gennemføres hovedsagelig ved forskningskontrakter med omkostningsdeling, som indgås med offentlige eller private kompetente organisationer, virksomheder og selskaber, der er etableret i medlemsstaterne. Der tilskyndes til små og mellemstore virksomheders deltagelse i programmet.

Kommissionen udsender sammen med opfordringen til at deltage informationsmateriale på alle fællesskabsprog for at give virksomheder, universiteter og andre højere læreanstalter samt forskningscentre i medlemsstaterne lige muligheder.

Ud over forskningskontrakter med omkostningsdeling kan programmet også gennemføres ved hjælp af undersøgelseskontrakter, koordinationsaktioner og tildeling af uddannelses- og mobilitetsstipendier. Sådanne kontrakter og stipendier tildeles i givet fald efter en udvælgelsesprocedure baseret på udbydelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Fællesskabets bidrag vil normalt ikke overstige 50% af de samlede omkostninger ved projektet. For så vidt angår universiteter og lignende institutioner, vil Fællesskabet kunne afholde op til 100% af marginalomkostningerne, som ligger ud over de normale løbende omkostninger, og ud over udgifterne til projektets gennemførelse.

Specifikke koordinerede forskningsprojekter, som allerede er iværksat under det foregående program, fortsættes med henblik på at fremme og intensivere samarbejdet mellem forskningshold fra de forskellige medlemsstater. Specielt skal internationalt samarbejde inden for projekterne under del B (underjordiske anlæg) fremmes.

Forskningaktiviteter med omkostningsdeling bør i givet fald gennemføres af deltagere fra mere end én medlemsstat.

De oplysninger, der bliver resultatet af gennemførelsen af aktiviteter med omkostningsdeling, skal stilles til rådighed for alle medlemsstater på lige fod. Licenser og/eller andre rettigheder opnået inden for rammerne af programmet er undergivet fællesskabsreglerne, under hensyntagen til kontraktmæssige arrangementer. Oplysningerne skal ligeledes bruges til offentliggørelse af klart, faktuel og præcist materiale til orientering af Fællesskabets institutioner og offentligheden om de vigtigste aspekter af teknologi til forvaltning af radioaktivt affald, så det bliver muligt at vurdere denne forvaltning i et større perspektiv, som dækker giftigt affald generelt.

4. Evalueringskriterier

Programmet evalueres af uafhængige eksperter i overensstemmelse med Fællesskabets handlingsplan for evaluering af Fællesskabets forsknings- og udviklingsaktiviteter ⁽¹⁾. Navnlig skal følgende kriterier lægges til grund ved evalueringen:

- den udstrækning, hvori forskningsforlagene er udvalgt efter relevante kriterier (videnskabelig og teknisk interesse, interesse for Fællesskabet og omkostninger)

⁽¹⁾ Hvoraf cirka 8,4 mio. ECU skal dække udgifter til personale og administration.

-
- den udstrækning, hvori det finansierede arbejde har ført til en væsentlig udvikling af viden, teknikker og udstyr, set i relation til ovennævnte målsætninger
 - resultaternes potentielle sikkerheds- og beskyttelsesmæssige interesse, navnlig med hensyn til bortskaffelse af radioaktivt affald
 - resultaternes potentielle interesse med hensyn til forvaltning og bortskaffelse af radioaktivt affald i industriel målestok
 - den udstrækning, hvori informationsudveksling og samarbejde på tværs af medlemsstaternes grænser er blevet fremmet
 - programmets bidrag til udvikling af Fællesskabets politik på området
 - den udstrækning, hvori programmet har forhindrede overlapning af aktiviteter
 - den udstrækning, hvori programmet har fremmet oplysningen af den brede offentlighed og de berørte gruppers deltagelse.
-

RÅDETS DIREKTIV

af 21. december 1989

om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter

(89/665/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Fællesskabets direktiver vedrørende offentlige kontrakter, særlig Rådets direktiv 71/305/EØF af 26. juli 1971 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter ⁽⁴⁾, senest ændret ved direktiv 89/440/EØF ⁽⁵⁾; og Rådets direktiv 77/62/EØF af 21. december 1976 om samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb ⁽⁶⁾, senest ændret ved direktiv 88/295/EØF ⁽⁷⁾, indeholder ikke særlige bestemmelser, som kan sikre en effektiv anvendelse;

de nuværende mekanismer på såvel nationalt plan som på fællesskabsplan til sikring af denne anvendelse gør det ikke altid muligt at føre tilsyn med overholdelsen af fællesskabsbestemmelserne, især på et stadium, hvor overtrædelserne endnu kan bringes til ophør;

adgang til på fællesskabsplan at konkurrere om offentlige kontrakter kræver en betydelig udvidelse af garantierne for gennemsigtighed og ikke-forskelsbehandling, og for at der kan opnås en faktisk virkning er det vigtigt, at der findes effektive og hurtige klagemuligheder i tilfælde af overtrædelse af fællesskabsretten vedrørende offentlige kontrakter eller af de nationale regler, der omsætter denne ret;

det forhold, at der i visse medlemsstater ikke findes effektive klagemuligheder, eller at de eksisterende muligheder er

utilstrækkelige, afholder virksomheder i Fællesskabet fra i sådanne stater at henvende sig til vedkommende ordregivende myndigheder; de pågældende medlemsstater bør derfor råde bod på denne situation;

da procedurerne for indgåelsen af offentlige kontrakter kun strækker sig over en kort periode, er det vigtigt, at de kompetente klageinstanser især har beføjelse til at træffe midlertidige foranstaltninger, så de kan afbryde en sådan procedure eller stille gennemførelsen af beslutninger, som eventuelt måtte være truffet af den ordregivende myndighed, i bero; den korte periode, som procedurerne strækker sig over, nødvendiggør hastebehandling af ovennævnte overtrædelser;

det er vigtigt at sikre, at der i samtlige medlemsstater indføres passende procedurer, som gør det muligt at annullere ulovlige beslutninger og yde erstatning til personer, der har lidt skade på grund af en overtrædelse;

når virksomhederne ikke indgiver klage, vil visse overtrædelser ikke kunne bringes til ophør, medmindre der indføres en særlig mekanisme;

det er derfor vigtigt, at Kommissionen, når den finder, at der under en procedure for indgåelse af en offentlig kontrakt er begået en klar og åbenbar overtrædelse, kan gribe ind over for medlemsstatens kompetente myndigheder og den pågældende ordregivende myndighed, således at der kan træffes passende foranstaltninger med henblik på hurtigt at bringe enhver påstået overtrædelse til ophør;

den praktiske anvendelse af bestemmelserne i dette direktiv skal tages op til fornyet overvejelse inden udløbet af en periode på fire år fra direktivets iværksættelse på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne om, hvorledes de nationale klageprocedurer fungerer —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Medlemsstaterne træffer, for så vidt angår procedurerne for indgåelse af offentlige kontrakter, der henhører under anvendelsesområdet for direktiv 71/305/EØF og 77/62/EØF, de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at der effektivt og navnlig så hurtigt som muligt kan indgives klage over de ordregivende myndigheders beslutninger på de betingelser, der er anført i de følgende artikler, særlig artikel 2, stk. 7, med den begrundelse, at beslutningerne er i strid med fællesskabsretten vedrørende offentlige kontrakter eller de nationale regler, der omsætter denne ret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 230 af 28. 8. 1987, s. 6, og EFT nr. C 15 af 19. 1. 1989, s. 8.

⁽²⁾ EFT nr. C 167 af 27. 6. 1988, s. 77, og EFT nr. C 323 af 27. 12. 1989.

⁽³⁾ EFT nr. C 347 af 22. 12. 1987, s. 23.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 185 af 16. 8. 1971, s. 5.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 210 af 21. 7. 1989, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 13 af 15. 1. 1977, s. 1.

⁽⁷⁾ EFT nr. L 127 af 20. 5. 1988, s. 1.

2. Medlemsstaterne påser, at der mellem virksomheder, som kan gøre en skade gældende i forbindelse med en procedure for tildeling af kontrakter, ikke finder forskelsbehandling sted på grund af den sondring, der i dette direktiv foretages mellem de nationale regler, der omsætter fællesskabsretten, og de øvrige nationale regler.

3. Medlemsstaterne sikrer, at der er adgang til klageprocedurerne efter nærmere bestemmelser, som medlemsstaterne kan fastsætte, i det mindste for personer, der har eller har haft interesse i at opnå en offentlig indkøbs-, bygge- eller anlægskontrakt, og som har lidt eller vil kunne lide skade som følge af en påstået overtrædelse. Medlemsstaterne kan navnlig kræve, at en person, der ønsker at gøre brug af en sådan procedure, på forhånd har underrettet den ordregivende myndighed om den påståede overtrædelse og om, at vedkommende agter at indgive klage.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne påser, at de foranstaltninger, der træffes med henblik på de i artikel 1 omhandlede klageprocedurer, omfatter de nødvendige beføjelser til:

- a) hurtigst muligt og som hastesag at træffe midlertidige foranstaltninger, der har til formål at bringe den påståede overtrædelse til ophør eller hindre, at der påføres de pågældende interesser anden skade, herunder foranstaltninger med henblik på at afbryde eller foranledige afbrydelse af den pågældende procedure for indgåelse af en offentlig kontrakt eller stille gennemførelsen af enhver beslutning, der er truffet af den ordregivende myndighed, i bero;
- b) at annullere eller foranledige annullering af ulovlige beslutninger, herunder at fjerne de diskriminerende tekniske, økonomiske eller finansielle specifikationer i udbudsmaterialet, i udbudsbetingelserne eller i andre dokumenter i forbindelse med den pågældende procedure for indgåelse af en kontrakt;
- c) at tilkende skadelidte personer skadeserstatning.

2. De i stk. 1 omhandlede beføjelser kan tillægges særlige instanser, der har ansvaret for forskellige aspekter af klageproceduren.

3. Klageprocedurerne skal ikke i sig selv nødvendigvis automatisk have opsættende virkning for de procedurer for indgåelse af kontrakter, som de vedrører.

4. Medlemsstaterne kan foreskrive, at den ansvarlige instans, når den undersøger, om der skal træffes midlertidige foranstaltninger, kan tage hensyn til de sandsynlige følger af sådanne foranstaltninger for alle interesser, som vil kunne skades, samt for almenvellet, og beslutte ikke at give sit samtykke hertil, når de negative følger af sådanne foranstaltninger vil være større end fordelene. En beslutning om ikke at

tillade midlertidige foranstaltninger berører ikke de øvrige rettigheder, som den person, der anmoder om disse foranstaltninger, måtte gøre krav på.

5. Når der kræves skadeserstatning med den begrundelse, at beslutningen er ulovlig, kan medlemsstaterne bestemme, at den anfægtede beslutning først skal annulleres af en instans, der har den fornødne kompetence hertil.

6. Virkningerne af udøvelsen af de i stk. 1 omhandlede beføjelser på den kontrakt, som er indgået efter tildeling af en kontrakt, fastlægges efter national ret.

Endvidere kan en medlemsstat, undtagen når en beslutning skal annulleres, inden der ydes skadeserstatning, bestemme, at den ansvarlige instans' beføjelser efter indgåelsen af den kontrakt, som følger efter tildelingen, er begrænset til ydelse af skadeserstatning til enhver, som har lidt skade på grund af en overtrædelse.

7. Medlemsstaterne påser, at de afgørelser, der træffes af de for klageprocedurerne ansvarlige instanser, kan gennemføres effektivt.

8. Når de instanser, der er ansvarlige for klageprocedurerne, ikke er retsinstanser, skal deres afgørelser altid begrundes skriftligt. I så fald skal der desuden træffes dispositioner til at sikre de procedurer, hvorved enhver foranstaltning, der formodes at være ulovlig, og som træffes af den kompetente myndighed i første instans, eller enhver formodet forsømmelse i udøvelsen af de beføjelser, der er tildelt denne, kan appelleres eller indbringes for en anden instans, som er en ret i henhold til Traktatens artikel 177, og som er uafhængig i forhold til den ordregivende myndighed og til myndigheden i første instans.

Udnævnelsen af medlemmerne af denne uafhængige instans og udløbet af deres embedsperiode er undergivet de samme betingelser, som gælder for dommere, for så vidt angår den myndighed, der er ansvarlig for deres udnævnelse, varigheden af deres embedsperiode og muligheden for deres afsættelse. Formanden for denne uafhængige instans skal mindst have samme juridiske og faglige kvalifikationer som en dommer. Den uafhængige instans træffer sine afgørelser efter en kontradiktorisk procedure, og disse afgørelser har på grundlag af bestemmelser, som fastsættes af hver medlemsstat, retsvirkninger med bindende kraft.

Artikel 3

1. Kommissionen kan påberåbe sig den i denne artikel fastlagte procedure, når den før indgåelsen af en kontrakt finder, at der er begået en klar og åbenbar overtrædelse af fællesskabsbestemmelserne vedrørende indgåelse af offentlige kontrakter i forbindelse med en kontraktindgåelsesprocedure, der er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 71/305/EØF og 77/62/EØF.

2. Kommissionen meddeler den pågældende medlemsstat og den pågældende ordregivende myndighed grundene til, at den finder, at der er begået en klar og åbenbar overtrædelse, og anmoder om, at den bringes til ophør.

3. Senest 21 dage efter modtagelsen af den i stk. 2 omhandlede meddelelse fremsender den pågældende medlemsstat til Kommissionen:

- a) en bekræftelse af, at overtrædelsen er bragt til ophør, eller
- en begrundet konklusion med redegørelse for, hvorfor forholdet ikke er bragt i orden, eller
- en meddelelse om, at den pågældende procedure for indgåelse af en kontrakt er blevet afbrudt, enten på den ordregivende myndigheds eget initiativ eller som følge af udøvelsen af de beføjelser, der er nævnt i artikel 2, stk. 1, litra a).

4. En begrundet konklusion i henhold til stk. 3, litra b), kan bl.a. være baseret på det forhold, at den påståede overtrædelse allerede er genstand for appel eller er indbragt for en anden instans som omhandlet i artikel 2, stk. 8. I så fald underretter medlemsstaten Kommissionen om resultatet af disse procedurer, så snart det er kendt.

5. Hvis der gives meddelelse om, at en procedure for indgåelse af en kontrakt er blevet afbrudt under de i stk. 3, litra c), fastsatte omstændigheder, giver medlemsstaten Kommissionen meddelelse om ophævelsen af afbrydelsen eller om indledningen af en anden procedure for indgåelse af en kontrakt, der helt eller delvis har tilknytning til den foregående procedure. Denne nye meddelelse skal indeholde en bekræftelse af, at den påståede overtrædelse er bragt til ophør, eller en begrundet konklusion med en redegørelse for, hvorfor forholdet ikke er bragt i orden.

Artikel 4

1. Senest fire år efter iværksættelsen af dette direktiv tager Kommissionen i samråd med Det Rådgivende Udvalg for

Offentlige Aftaler anvendelsen af direktivets bestemmelser op til fornyet overvejelse og foreslår i givet fald ændringer, som skønnes nødvendige.

2. Medlemsstaterne fremsender hvert år inden den 1. marts til Kommissionen oplysninger om forløbet af de nationale klageprocedurer, der har fundet sted i det foregående år. Kommissionen fastsætter i samråd med Det Rådgivende Udvalg for Offentlige Aftaler arten af de pågældende oplysninger.

Artikel 5

Medlemsstaterne sætter de nødvendige foranstaltninger i kraft for at efterkomme dette direktiv inden den 21. december 1991. De meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 6

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. december 1989.

På Rådets vegne

E. CRESSON

Formand

RÅDETS ELLEVTE DIREKTIV

af 21. december 1989

om offentlighed vedrørende filialer oprettet i en medlemsstat af visse former for selskaber henhørende under en anden stats retsregler

(89/666/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Euro-
pæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 54,under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale
Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

For at lette de i Traktatens artikel 58 omhandlede selskabers udøvelse af etableringsfriheden er der i Traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), og i den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden foreskrevet en samordning af de garantier, som i medlemsstaterne kræves af selskaberne til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser;

for så vidt angår offentlighed er denne samordning indtil nu gennemført gennem vedtagelsen af første direktiv (68/151/EØF) om kapital-selskaber ⁽⁴⁾, senest ændret ved tiltrædelsesakten af 1985; den er på regnskabsområdet fulgt op af fjerde direktiv (78/660/EØF) om årsregnskaberne for visse selskabsformer ⁽⁵⁾, senest ændret ved tiltrædelsesakten af 1985, af syvende direktiv (83/349/EØF) om konsoliderede regnskaber ⁽⁶⁾, senest ændret ved tiltrædelsesakten af 1985, og af ottende direktiv (84/253/EØF) om de personer, der skal foretage lovpligtig revision af regnskaber ⁽⁷⁾;

disse direktiver finder anvendelse på selskaberne selv, men de omfatter ikke deres filialer; oprettelsen af en filial er ligesom stiftelsen af et datterselskab en af de muligheder, som et selskab på nuværende tidspunkt har for at udøve sin etableringsret i en anden medlemsstat;

den manglende samordning for så vidt angår filialer, bl.a. vedrørende offentlighed, giver med hensyn til beskyttelsen af

selskabsdeltagere og tredjemand anledning til visse forskelle mellem de selskaber, som opererer i andre medlemsstater gennem oprettelse af filialer, og de selskaber, som gør det gennem stiftelse af datterselskaber;

på dette område kan forskellene mellem medlemsstaternes lovgivninger forstyrre udøvelsen af etableringsretten, og det er derfor nødvendigt at afskaffe disse forskelle, for bl.a. at beskytte udøvelsen af denne ret;

for at sikre beskyttelsen af personer, som gennem en filial kommer i kontakt med et selskab, er offentlighedsskabende foranstaltninger nødvendige i den medlemsstat, hvor filialen er beliggende; en filials økonomiske og sociale indflydelse kan i visse henseender sammenlignes med et datterselskabs sociale og økonomiske indflydelse, og der er derfor en offentlig interesse i offentlighed om selskabet på det sted, hvor filialen er beliggende; ved tilrettelæggelsen af denne offentlighed bør der gøres brug af den procedure, som allerede er indført for kapital-selskaber inden for Fællesskabet;

denne offentlighed vedrører en række vigtige dokumenter og oplysninger samt ændringer heraf;

nævnte offentlighed kan, bortset fra beføjelsen til at repræsentere selskabet, selskabets benævnelse, retlige form, opløsning, konkurs m.v., begrænses til oplysninger vedrørende filialerne selv og en henvisning til det register, hvori det selskab, som filialen udgør en integrerende del af, er optaget, idet alle oplysninger vedrørende selskabet som sådant ifølge de eksisterende fællesskabsregler er til rådighed i dette register;

de nationale bestemmelser, som påbyder offentlighed med hensyn til regnskabsdokumenter vedrørende filialer, har mistet deres berettigelse, efter at der er foretaget en samordning af de nationale lovgivninger vedrørende udarbejdelse og revision af samt offentlighed med hensyn til selskabers regnskabsdokumenter; det er derfor tilstrækkeligt at offentliggøre regnskabsdokumenterne i det register, som filialen er optaget i, således som selskabet har efterprøvet og offentliggjort dem;

de breve og bestillingssedler, som anvendes af filialen, skal mindst indeholde samme oplysninger som selskabets breve og bestillingssedler samt angive det register, i hvilket filialen er optaget;

for at sikre gennemførelsen af dette direktivs målsætninger og for at undgå enhver forskelsbehandling på grund af

⁽¹⁾ EFT nr. C 105 af 21. 4. 1988, s. 6.⁽²⁾ EFT nr. C 345 af 21. 12. 1987, s. 76 og EFT nr. C 256 af 9. 10. 1989, s. 72.⁽³⁾ EFT nr. C 319 af 30. 11. 1987, s. 61.⁽⁴⁾ EFT nr. L 65 af 14. 3. 1968, s. 8.⁽⁵⁾ EFT nr. L 222 af 14. 8. 1978, s. 11.⁽⁶⁾ EFT nr. L 193 af 18. 7. 1983, s. 1.⁽⁷⁾ EFT nr. L 126 af 12. 5. 1984, s. 20.

selskabernes hjemland bør direktivet også omfatte filialer oprettet af selskaber, som henhører under tredjelandes retsregler og har en retlig form, der svarer til de selskabsformer, der er omfattet af direktiv 68/151/EØF; for sådanne filialer er det nødvendigt med visse bestemmelser, der afviger fra dem, der gælder for filialer af selskaber henhørende under andre medlemsstaters retsregler, idet ovennævnte direktiver ikke finder anvendelse på selskaber i tredjelande;

dette direktiv griber på ingen måde ind i filialens oplysningspligt i henhold til andre bestemmelser, der f.eks. vedrører socialretlige spørgsmål såsom lønmodtageres ret til oplysninger, skatteretlige spørgsmål, samt oplysninger til statistisk brug —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFDELING I

Filialer af selskaber hjemmehørende i andre medlemsstater

Artikel 1

1. Dokumenter og oplysninger vedrørende filialer, som er oprettet i en medlemsstat af selskaber henhørende under en anden medlemsstats retsregler, og som er omfattet af direktiv 68/151/EØF, offentliggøres i henhold til retsreglerne i den medlemsstat, hvor filialen er beliggende, i overensstemmelse med artikel 3 i nævnte direktiv.

2. Når reglerne for offentlighed vedrørende filialen er anderledes end for selskabet, et det reglerne for offentlighed vedrørende filialen, der gælder for transaktioner med denne.

Artikel 2

1. Den i artikel 1 omhandlede offentlighedsforpligtelse omfatter kun følgende dokumenter og oplysninger:

- a) filialens adresse
- b) angivelse af formålet med filialens virksomhed
- c) det register, i hvilket den i artikel 3 i direktiv 68/151/EØF nævnte aktmappe er oprettet for selskabet, samt registreringsnummeret i dette register
- d) selskabets benævnelse, retlige form samt filialens benævnelse, hvis denne ikke svarer til selskabets
- e) udnævnelse, udtræden samt identitet for de personer, der er beføjede til at forpligte selskabet over for tredjemand og til at repræsentere det under retssager:
 - i deres egenskab af lovbestemt selskabsorgan eller som medlemmer af et sådant organ, i overensstem-

melse med offentligheden vedrørende selskabet i henhold til artikel 2, stk. 1, litra d), i direktiv 68/151/EØF

- som selskabets faste repræsentanter i forbindelse med filialens aktiviteter, idet grænserne for deres beføjelser skal opgives
- f) — opløsning af selskabet, udnævnelse af likvidatorer med angivelse af disses identitet og beføjelser, og likvidationens afslutning i overensstemmelse med offentligheden vedrørende selskabet i henhold til artikel 2, stk. 1, litra h), j) og k), i direktiv 68/151/EØF
 - åbning af konkurs, tvangsakkord eller en anden tilsvarende procedure vedrørende selskabet;
- g) regnskabsdokumenter i overensstemmelse med artikel 3;
- h) lukning af filialen.

2. Den medlemsstat, i hvilken en filial er oprettet, kan fastsætte, at følgende skal offentliggøres som omhandlet i artikel 1:

- a) underskriftsprøver for i nærværende artikels stk. 1, litra e) og f), omhandlede personer;
- b) stiftelsesoverenskomsten og vedtægterne, såfremt disse foreligger som et særskilt dokument, jf. artikel 2, stk. 1, litra a) til c), i direktiv 68/151/EØF, samt ændringer i disse dokumenter;
- c) en attestations fra registret som omhandlet i nærværende artikels stk. 1, litra c), om selskabets eksistens;
- d) en angivelse af sikkerhedsstillelse i de af selskabets formuegoder, der befinder sig i denne medlemsstat, for så vidt denne offentlighed vedrører en sådan sikkerhedsstillelses gyldighed.

Artikel 3

Den i artikel 2, stk. 1, litra g), omhandlede offentlighedsforpligtelse omfatter kun selskabets regnskabsdokumenter, således som de er udarbejdet, revideret og offentliggjort efter retsreglerne i den medlemsstat, som selskabet henhører under, i overensstemmelse med direktiv 78/660/EØF, 83/349/EØF og 84/253/EØF.

Artikel 4

Den medlemsstat, i hvilken en filial er oprettet, kan foreskrive, at de i artikel 2, stk. 2, litra b), og i artikel 3 omhandlede dokumenter skal offentliggøres på et af Fællesskabets officielle sprog, samt at oversættelser af disse dokumenter skal være bekræftet.

Artikel 5

Har et selskab oprettet flere filialer i en anden medlemsstat, er det tilstrækkeligt, at den i artikel 2, stk. 2, litra b), og i

artikel 3 omhandlede offentliggørelse efter selskabets valg sker i ét af de registre, i hvilke dets filialer er registreret.

I så fald vil offentlighedsforpligtelsen for så vidt angår de øvrige filialer være opfyldt ved, at det oplyses, i hvilket register, der er foretaget offentliggørelse, tillige med registreringsnummeret for den pågældende filial i nævnte register.

Artikel 6

Medlemsstaterne foreskriver, at breve og bestillingssedler, som anvendes af filialen, foruden de i artikel 4 i direktiv 68/151/EØF omhandlede oplysninger skal angive det register, i hvilket filialens aktmappe er oprettet, samt filialens registreringsnummer i dette register.

ADFELING II

Filialer af selskaber hjemmehørende i tredjelande

Artikel 7

1. Dokumenter og oplysninger vedrørende filialer, der er oprettet i en medlemsstat af selskaber, som ikke henhører under retsreglerne i en medlemsstat, men som har en retlig form, der svarer til de i direktiv 68/151/EØF omhandlede selskabsformer, offentliggøres efter retsreglerne i den medlemsstat, i hvilken filialen er oprettet, i overensstemmelse med artikel 3 i nævnte direktiv.

2. Artikel 1, stk. 2, finder anvendelse.

Artikel 8

Den i artikel 7 omhandlede offentlighedsforpligtelse omfatter mindst følgende dokumenter og oplysninger:

- a) filialens adresse
- b) angivelse af filialens virksomhed
- c) hvilken stats retsregler selskabet henhører under
- d) det register, i hvilket selskabet er optaget, og registreringsnummeret i dette register, hvis det kræves i henhold til de pågældende retsregler
- e) stiftelsesoverenskomsten og vedtægterne, såfremt disse foreligger som et særskilt dokument, samt alle ændringer af disse dokumenter
- f) selskabets retlige form, hjemsted og formål samt mindst en gang om året dets tegnede kapital, dersom disse oplysninger ikke er indeholdt i de under litra e) nævnte dokumenter
- g) selskabets benævnelse samt filialens benævnelse, hvis denne ikke svarer til selskabets

- h) udnævnelse, udtræden samt identitet for de personer, der er beføjede til at forpligte selskabet over for tredjemand og til at repræsentere det under retssager
 - i deres egenskab af lovbestemt selskabsorgan eller som medlemmer af et sådant organ
 - som selskabets faste repræsentanter i forbindelse med filialens aktiviteter.

Det skal præciseres, hvor vidt disse personers beføjelser går, samt om de kan udøve dem hver for sig eller skal handle i forening med andre;

- i) — opløsning af selskabet og udnævnelse af likvidatorer med angivelse af disses identitet og beføjelser, og likvidationens afslutning
 - åbning af konkurs eller akkord eller en anden tilsvarende procedure vedrørende selskabet
- j) regnskabsdokumenter i overensstemmelse med artikel 9
- k) lukning af filialen.

Artikel 9

1. Den i artikel 8, litra j), omhandlede offentlighedsforpligtelse omfatter selskabets regnskabsdokumenter, således som de er udarbejdet, revideret og offentliggjort efter retsreglerne i den stat, som selskabet henhører under. Er disse dokumenter ikke udarbejdet på samme eller på tilsvarende måde som de regnskabsdokumenter, der udarbejdes efter henholdsvis direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF, kan medlemsstaterne kræve udarbejdelse og offentliggørelse af regnskabsdokumenter, der vedrører filialens virksomhed.

2. Artikel 4 og 5 finder anvendelse.

Artikel 10

Medlemsstaterne foreskriver, at breve og bestillingssedler, som anvendes af filialen, skal angive det register, i hvilket filialens aktmappe er oprettet, samt filialens registreringsnummer i dette register. Hvis lovgivningen i den stat, som selskabet henhører under, kræver optagelse i et register, skal dette register og selskabets registreringsnummer ligeledes angives.

AFDELING III

Angivelse af filialerne i selskabets årsberetning

Artikel 11

I artikel 46, stk. 2, i direktiv 78/660/EØF tilføjes følgende litra:

- »e) selskabets eventuelle filialer.«

AFDELING IV

Overgangsbestemmelser og afsluttende bestemmelser

Artikel 12

Medlemsstaterne fastsætter passende sanktioner for det tilfælde, at den i artikel 1, 2, 3, 7, 8 og 9 påbudte offentlighed ikke efterkommes, samt for det tilfælde at de i artikel 6 og 10 foreskrevne pligtige oplysninger ikke er anført i brevene og bestillingssedlerne.

Artikel 13

Hver medlemsstat bestemmer, hvilke personer der skal sørge for, at de i dette direktiv foreskrevne offentlighedsformaliteter opfyldes.

Artikel 14

1. Artikel 3 og 9 finder ikke anvendelse på filialer, der er oprettet af de kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, som omhandles i direktiv 89/117/EØF ⁽¹⁾.

2. Indtil en senere samordning finder sted, kan medlemsstaterne undlade at anvende artikel 3 og 9 på filialer, der er oprettet af forsikringsselskaber.

Artikel 15

Artikel 54 i direktiv 78/660/EØF og artikel 48 i direktiv 83/349/EØF udgår.

Artikel 16

1. Medlemsstaterne vedtager de fornødne love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv

inden den 1. januar 1992. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne fastsætter, at de i stk. 1 omhandlede love og administrative bestemmelser finder anvendelse fra den 1. januar 1993, og for så vidt angår regnskabsdokumenterne gælder de for første gang for årsregnskaberne for det regnskabsår, der begynder den 1. januar 1993 eller i løbet af 1993.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 17

Det kontaktudvalg, der er nedsat i henhold til artikel 52 i direktiv 78/660/EØF, har ligeledes til opgave

- a) at lette en harmoniseret gennemførelse af dette direktiv gennem regelmæssige samråd, navnlig vedrørende konkrete problemer i forbindelse med dets gennemførelse, uden at dette dog berører anvendelsen af Traktatens artikel 169 og 170;
- b) om nødvendigt at råde Kommissionen med hensyn til tilføjelser til eller ændringer af dette direktiv.

Artikel 18

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. december 1989.

På Rådets vegne

E. CRESSON

Formand

(1) EFT nr. L 44 af 16. 2. 1989, s. 40.

RÅDETS TOLVTE DIREKTIV

af 21. december 1989

på selskabsrettens område om enkeltmandsselskaber med begrænset ansvar

(89/667/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Euro-
pæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 54,under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale
Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Det er nødvendigt at samordne visse garantier, som i medlemsstaterne kræves af de i Traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde;

på dette område findes dels direktiv 68/151/EØF ⁽⁴⁾ og 78/660/EØF ⁽⁵⁾, senest ændret ved akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse, samt direktiv 83/349/EØF ⁽⁶⁾, ændret ved akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse, vedrørende henholdsvis offentlighed, gyldigheden af selskabets forpligtelser, selskabets ugyldighed samt årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, som gælder for alle kapitalsselskaber, dels direktiv 77/91/EØF ⁽⁷⁾ og 78/855/EØF ⁽⁸⁾, senest ændret ved akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse, samt direktiv 82/891/EØF ⁽⁹⁾ vedrørende henholdsvis stiftelse og kapital samt fusioner og spaltninger, som kun gælder for aktieselskaber;

ved sin resolution af 3. november 1986 godkendte Rådet aktionsprogrammet for mindre og mellemstore virksomheder ⁽¹⁰⁾;

de reformer, der i de seneste år er gennemført inden for visse nationale lovgivninger, og som tager sigte på at muliggøre enkeltmandsselskaber med begrænset ansvar, har skabt forskelle mellem medlemsstaternes retsregler;

der bør tilvejebringes et retligt instrument, der åbner mulighed for en begrænsning af den individuelle virksomhedsejers hæftelse i hele Fællesskabet, dog med forbehold af de lovgivninger i medlemsstaterne, som i visse tilfælde foreskriver, at sådanne virksomhedsindehavere hæfter for virksomhedens forpligtelser;

et selskab med begrænset ansvar kan være et enkeltmandsselskab allerede ved stiftelsen og kan blive det derved, at alle anparterne forenes på en hånd; medlemsstaterne kan, indtil en senere samordning af de nationale bestemmelser i koncernlovgivningen har fundet sted, fastsætte visse særlige bestemmelser, når en fysisk person er eneste selskabsdeltager i flere selskaber, eller når et enkeltmandsselskab eller enhver anden juridisk person er eneste selskabsdeltager i et selskab; denne mulighed har udelukkende til formål at tage hensyn til de særlige forhold, der forekommer i henhold til visse nationale lovgivninger; medlemsstaterne kan i dette øjemed i særlige tilfælde indføre begrænsninger i adgangen til oprettelse af enkeltmandsselskaber eller ubegrænset ansvar for den eneste selskabsdeltager; det står medlemsstaterne frit at fastsætte regler med henblik på at imødegå den risiko, som et enkeltmandsselskab kan udgøre som følge af, at der kun findes én selskabsdeltager, navnlig for at sikre frigørelsen af den tegnede kapital;

hvis alle anparter samles på én hånd, bør dette samt den eneste deltagers identitet offentliggøres ved indførelse i et offentligt tilgængeligt register;

beslutninger, truffet af den eneste selskabsdeltager i sin egenskab af deltagerforsamling, bør nedfældes skriftligt;

også aftaler mellem den eneste selskabsdeltager og det selskab, han repræsenterer, bør være skriftlige, hvis disse kontrakter ikke vedrører løbende transaktioner, der indgås på nationale vilkår —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

De samordningsforanstaltninger, der foreskrives ved dette direktiv, finder anvendelse på medlemsstaternes ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser for følgende selskabsformer:

⁽¹⁾ EFT nr. C 173 af 2. 7. 1988, s. 10.⁽²⁾ EFT nr. C 96 af 17. 4. 1989, s. 92, og EFT nr. C 291 af 20. 11. 1989, s. 53.⁽³⁾ EFT nr. C 318 af 12. 12. 1988, s. 9.⁽⁴⁾ EFT nr. L 65 af 14. 3. 1968, s. 8.⁽⁵⁾ EFT nr. L 222 af 14. 8. 1978, s. 11.⁽⁶⁾ EFT nr. L 193 af 18. 7. 1983, s. 1.⁽⁷⁾ EFT nr. L 26 af 30. 1. 1977, s. 1.⁽⁸⁾ EFT nr. L 295 af 20. 10. 1978, s. 36.⁽⁹⁾ EFT nr. L 378 af 31. 12. 1982, s. 47.⁽¹⁰⁾ EFT nr. C 287 af 14. 11. 1986, s. 1.

— *i Tyskland:*
die Gesellschaft mit beschränkter Haftung,

— *i Belgien:*

Société privée à responsabilité limitée. Besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid,

— *i Danmark:*

Anpartsselskaber,

— *i Spanien:*

Sociedad de responsabilidad limitada,

— *i Frankrig:*

Société à responsabilité limitée,

— *i Grækenland:*

Εταιρεία περιορισμένης ευθύνης,

— *i Irland:*

Private company limited by shares or by guarantee,

— *i Italien:*

Società a responsabilità limitata,

— *i Luxembourg:*

Société à responsabilité limitée,

— *i Nederlandene:*

Besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid,

— *i Portugal:*

Sociedade por quotas,

— *i Det Forenede Kongerige:*

Private company limited by shares or by guarantee.

Artikel 2

1. Selskabet kan være et enkeltmandsselskab allerede ved stiftelsen samt blive det derved, at alle anparterne forenes på én hånd (enkelmandsselskab).

2. Indtil en senere samordning af de nationale bestemmelser i koncernlovgivningen har fundet sted, kan der i medlemsstaternes lovgivninger fastsættes særlige bestemmelser eller sanktioner for det tilfælde, at:

a) en fysisk person er eneste selskabsdeltager i flere selskaber, eller

b) et enkeltmandsselskab eller enhver anden juridisk person er eneste selskabsdeltager i et selskab.

Artikel 3

Når selskabet bliver et enkeltmandsselskab derved, at alle anparterne forenes på én hånd, skal oplysning herom samt om den eneste selskabsdeltagers identitet henlægges i selskabets aktmappe eller indføres i registeret som omhandlet i artikel 3, stk. 1 og 2, i direktiv 68/151/EØF eller i et offentligt tilgængeligt register, der føres af selskabet selv.

Artikel 4

1. Eneste selskabsdeltager udøver de beføjelser, som tilkommer en generalforsamling.

2. De beslutninger, som træffes af den ene selskabsdeltager på det i stk. 1 omhandlede område, indføres i en protokol eller nedfældes skriftligt.

Artikel 5

1. Aftaler, som indgås mellem den eneste selskabsdeltager og det selskab, han repræsenterer, indføres i en protokol eller nedfældes skriftligt.

2. Medlemsstaterne kan undlade at anvende stk. 1 på løbende transaktioner, der indgås på normale vilkår.

Artikel 6

Når en medlemsstat tillader, at et aktieselskab kan være et enkeltmandsselskab, i henhold til artikel 2, stk. 1, gælder bestemmelserne i nærværende direktiv.

Artikel 7

En medlemsstat behøver ikke at tillade enkeltmandsselskaber, hvis statens lovgivning giver individuelle virksomhedsindehavere mulighed for at stifte en virksomhed, hvis hæftelse er begrænset til en kapital, som er forbeholdt en bestemt erhvervsudøvelse, når der for sådanne virksomheder fastsættes garantier, som svarer til dem, der er foreskrevet i nærværende direktiv eller i andre fællesskabsbestemmelser, der finder anvendelse på de i artikel 1 angivne selskaber.

Artikel 8

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden den 1. januar 1992. De underretter Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at bestemmelserne i dette direktiv først finder anvendelse fra den 1. januar 1993 på selskaber, som allerede eksisterer pr. 1. januar 1992.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 9

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. december 1989.

På Rådets vegne

E. CRESSON

Formand